

ADVENT SZEMLE

HAVONTA INGYENES TÁJÉKOZTATÓ ÉS ÖSSZOLGÁTKÉSZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUSI VESZÉLYMELETT VÁRÓKNAK 2025. JÚLIUS

NYÍLVESSZŐK
és harcosok

TARTALOM

1 AZ ELNÖK ÜZENETE

Aurel Neațu

Egy áldott tavasz visszhangjai

3 BIBLIAI KÉRDÉSEK

Florin G. Lăiu

Módosítások a Biblia szövegében (2)

5 ESEMÉNY

Beatrice Loapa

A Biblia és a technológia

9 EGÉSZSÉGES ÉLET

Dr. Ana-Maria Zanfir

Erősebb a bátor embernél, aki önuralmat gyakorol (1)

12 TEOLÓGIA

Gabriel Golea

Az egyház missziója a kulturális alkalmazkodás és az evangélium iránti hűség között

16 MISSZIÓ

Alexandru Dobrin

A kinyilatkoztatott és hirdetett Ige

18 LELKISÉG

Pavel Burlacu

Szelektív érzékelés

21 CSALÁDI ÉLET

Marius Andrei

Nem jó... egyedül

2025. JÚLIUS

24 A VILÁGEGYHÁZ HÍREI

Avalina Alieva

Bulgáriai lelkipásztorok és szombatiskolai tanítók első országos találkozója

26 LELKI ÉLET

Füstös Endre

Teljes odaszentelődés

28 TÁRSADALMI ÉLET

*Zeno L. Charles-Marcel és
Peter N. Landless*

Új kezdetek: Hogyan szabadulj meg a helytelen szokásoktól, és élj egészségesebben?

30 TEOLÓGIA

Daniel Dobrin

Vágyakozás találkozni Krisztussal

33 IFJÚSÁG

Gheorghe Ciorcârlan

Nyílvesztők és harcosok

36 AZ EGYHÁZ ÉLETÉBŐL

Valentin Filimon

Ellen White élete és prófétai szolgálata

39 ROMÁNIAI ADRA

41 GYERMEKEK OLDALA

Alina Chirileanu

Éjszaka az erdőben

2025. JÚLIUS. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan Cristian; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Egy áldott tavasz VISSZHANGJAI

„Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket;
világosítsa meg az ő orcáját rajtunk!” (Zsolt 67:2)

Beszámolómat néhány fontos esemény említésével kezdem, amely egészséget, világosságot és reménységet hozott sorainkba. Május 1. és június 11. között több ezer személy vett részt az Adventista Unió Egészségügyi Osztálya által szervezett *Egészség Maraton: 42 cukormentes nap* elnevezésű kampányban. A dr. Ana-Maria Zanfír által irányított kezdeményezés során több mint 3 150 személy alkotott online-közösséget annak érdekében, hogy részt vegyen a testi méregtelenítés és a lelki megújulás folyamatában.

Ez nem csupán egy étrendre vonatkozó gyakorlat volt, hiszen az említett önmegtartóztató időszak a befelé fordulás és a fegyelem időszakának is bizonyult. Eszünkbe juttatta az advent úttörőket, akiknek asztalán nem volt cukor, miközben a mértékletes, tudatos étkezést hirdették. Olyan időszakban viszont, amikor a cukor mindenütt jelen van és könnyen hozzáférhető, a hat héten át tartó cukormentes étkezés sokak számára igazi életmódbeli forradalomnak számított. Feleségemmel, Carmen-nel mi is végigjártuk ezt a maratont, imáinkkal bátorítva a résztvevőket.

Ugyancsak a tavasz folyamán örömmel tapasztalhattuk, hogy a Biblia nemzedékeket egyesít. Április végén zajlott a Bibliáismereti Olimpiász országos szakasza. Az im-

már hagyományosnak számító megméretetés a XXX. kiadását érte meg. Hónapokon keresztül több mint 310 gyermek és fiatal készült teljes komolysággal a versenyre, és bizonyította mélységes odaadását Isten Igéje iránt.

A minimum 85 pontot 138 résztvevő érte el, aminek eredményeképpen augusztusban ingyenes táborban vehetnek részt. Öt ifjú érte el a maximum pontszámot: Arawa Ștefan (Pálosremete, MM), Beniamin Trif (Seprős, AR), Medeea Anelisse Istrate és Luca Dragomir (Matca 1, GL), valamint Alesia Hadasa Mușat (Ivești, GL). Imádkozunk, hogy az ifjú nemzedék növekedjen a bölcsességben, és ne lankadjon a Szentírás iránti szenvedélye!

Az egészség és a lelkiesség mellett május a kiemelkedő megemlékezések hónapja is volt. Negyedévszázados évfordulót ünnepelt két, a hitben mélyen gyökerező intézményünk is.

A bukaresti Labirint gyülekezetben május 31-én ünnepelték meg a „Mihai Ionescu” Elméleti Líceum fennállásának 25. évfordulóját. Az intézmény a legnagyobb keresztény magániskola Romániában, Európában pedig a második. A 777 diáknak modern tanulási lehetőséget nyújtó líceum léte igazolja, hogy az akadémiai kiválóság kéz a kézben halad a jellemformálással.

Az életvezetési készségekkel, karrierorientációval és társadalmi misszióval kapcsolatos fakultatív programok – köztük egy olyan projekt, melynek keretében a diákok főztek és pénzt gyűjtöttek egy indiai iskola építéséhez – az értelmes módon alkalmazott oktatás bizonyítékai.

Ugyancsak ekkor került sor a Sola Scriptura Egyesület ünnepségére is. A Sola Scripturának a Biblia népszerűsítésében kifejtett tevékenysége tovább konszolidálódott a Viața și Sănătatea Kiadóval kötött partneri kapcsolata révén. Az adventista könyvesboltok hálózata ma már a legnagyobb az országban. Ezekben a könyvkereskedésekben központi szerep jut a Bibliának, így az érdeklődők megtalálhatják a számukra szükséges lelki táplálékot.

Az Adventista Médiatröszt bátor és újdonságnak számító lépésként indította útjára május utolsó napján az *academiasperanta.ro* platformot. Az internetes felületen Adam, a virtuális asszisztens válaszokat ad a bibliai kérdésekre, továbbá segít a tanulmányozásban. Adam egy a mesterséges intelligencia segítségével kifejlesztett keresőmotor, amelyet széles körű adventista bibliográfia alapján programoztak be úgy, hogy elsősorban a szent szövegek iránti hűségre törekedjen. Az alkalmazás bonyolult technológiai rendszerekre épül,

de nem próbálja meg helyettesíteni az emberi tényezőt, inkább támogatja, kiegészíti azt. Ingyenesen hozzáférhető, a szolgáltatást nem zavarják reklámok, átlátható és folyamatosan „továbbképzzi magát”.

Egy olyan korban, amikor a mesterséges intelligencia egyre inkább behatol az életünkbe, az Adam elnevezésű alkalmazás megjelenése jogos kérdéseket vet fel, ugyanakkor új lehetőségeket is kínál. Ahogy a szív műtétek és a földrajzi tájékozódás esetében is élünk a technológia nyújtotta lehetőségekkel, miért ne használnánk fel arra is ezeket a műszaki-informatikai vívmányokat, hogy elmélyedjünk a Szentírás tanulmányozásában? Ha helyesen alkalmazzuk ezt az eszközt, hasznos támogatást nyújthat az igazság keresésében.

Isten jó volt hozzánk. A fent említett lelki ajándékok is arra készítetnek, hogy hálával és hűséggel forduljunk Hozzá.

„Szeretlek, Uram, én erősségem! Az Úr az én... szabadítóm... pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem... Áldott az én kősziklám... Azért dicsérlek téged, Uram... és éneket zengek a te nevednek” (Zsolt 18:2-3, 47, 50). 📖

Megjelent Aurel Neațu lelkipásztor hivatalos blogján (persedinte.adventist.ro), ahol az üzenet videóformátumban is megtekinthető.

AUREL NEAȚU, a Romániai Unió elnöke

MÓDOSÍTÁSOK

a Biblia szövegében (2)

Mondják, hogy a fordítók és a másolók helyenként módosítottak a Szentírás szövegén. Igaz ez?

Tiltott kiegészítések?

A legrégebbi kéziratokban (pl. a Sínai Kódexben)¹ Máté 6:13 versében a Miatyánk szövege nem a jelenleg ismert szavakkal ér véget. A későbbi, bizánci kéziratok egészítették ki a szöveget: „Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!”, ami természetes módon az egyház korabeli gyakorlatát tükrözi. Jézus „be-fejezetlenül” hagyta az imádságot, mintha csak azt sugallta volna, hogy fejezzük be mi, és a hívek ezt meg is tették, egy zsol-tárból ihletődve (1Krón 29:11–12).

Isten Igéjének kiegészítéséről, vagy egyszerűen az írnokok túlbuzgóságáról van-e itt szó? A Prófétaság Lelke azt tanítja, hogy „a Bibliában Isten nem tárja fel szóbeli, logikai és retorikai képességeit”², az ihletés a próféták elméjét célozza meg, nem a szavakat. Következésképpen az ihletettség és a Biblia tekintélye a szöveg üzenetében rejlik, nem az irodalmi formában, amely által kifejezésre jut, ezért a szavak hozzáadása vagy elvétele – ha nem változtat az üzenet értelmén – nem teológiai, hanem csupán filológiai kérdés.

Az ihletettség és a Biblia tekintélye a szöveg üzenetében rejlik, nem az irodalmi formában, amely által kifejezésre jut, ezért a szavak hozzáadása vagy elvétele – ha nem változtat az üzenet értelmén – nem teológiai, hanem csupán filológiai kérdés.

Változatok és pontosítások

Máté 1:18 versében egyes kéziratokban „Jézus”, másokban „Krisztus”, vagy „Jézus Krisztus” („Krisztus Jézus”) szerepel, ami lényegtelen változtatásnak minősül. Máté 16:20-ban viszont helytelen a név hozzáadása a bizánci kéziratokban: „... hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus”. Jézus nyilvánosan elutasította a Krisztus / Messiás titulust, a személyneve viszont nem maradhatott titokban.

Néhány apró eltérés a jelentést tekintve fontos lehet, és szemmel látható, hogy az írnokok a pontosításra, vagy a rossz értelmezés elkerülésére törekedtek. Például, míg a legtöbb kéziratban Máté 1:21 versében a „szül pedig fiat” szó szerkezet áll, addig néhány szír változatban „a szül pedig fiat neked” variáns szerepel. A 23. versben egyes másolók azt írták, hogy „annak nevét Immánuelnek **nevezik**”, mások a **nevezed**, **nevezik** változatot részesítették előnyben.

Némely esetben a különbségek a (helyes vagy helytelen) pontosításból adódnak. Máté 5:11 versében számos kézirat a gonoszság mellett a „hazugságot” is megemlíti. Máté 2:5-ben egyes kéziratok Ézsaiást nevezik meg, mások Mikeást, de vannak változatok, amelyek egyszerűen csak

prófétát említenek, névtelenül. Nyilvánvaló, hogy ilyen esetekben a nevek kiegészítések, mivel a művelet fordítottjára nem lenne magyarázatunk: kicsi a valószínűsége annak, hogy egy másoló szándékosan hagyta volna ki a próféta nevét.

Máté 27:9 versében az összes létező kéziratban tévesen szerepel a Jeremiás próféta neve, ami egy nagyon korai másolat eredménye lehet.

Zavaró kiegészítés Máté 5:22 versében az „ok nélkül” szó szerkezet (*eikē*). (Mi, halandók azonban mindent meg tudunk indokolni!)

Szóelhagyások

Vannak viszont jelentős (és valószínűleg szándékos) szó- és szó szerkezet elhagyások bizonyos kései kéziratokban, például Máté 1:25 és 3:11 verse esetében (előbbinél az „és nem ismeré őt, míg nem”, utóbbinál pedig az „és tűzzel” szintagmák maradtak el).

Máté 5:32 versének második feléből néhány kéziratból hiányzik az „aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik” mondat. Hasonlóképpen történt a 45. vers második felével is, sőt, vannak kéziratok, amelyekből a 44. vers teljesen hiányzik.

Más esetekben a létező különbségek eltérő preferenciákra utalnak. Máté 5:44 versében a Sínai Kódex „pogányokat” említ, a későbbi kéziratok viszont „vámszedőket” vagy „vámszedőket és bűnösöket”. Júdás 1:5-ben a legrégebbi manuskriptumokban azt olvashatjuk, hogy „Jézus” szabadította ki Izraelt Egyiptomból, más változatokban „Krisztus, az Isten”, „Krisztus, a Jézus”, „Isten” vagy „az Úr”.

FLORIN G. LĂIU, nyugdíjas bibliatanár

1. A cikkben felhozott példáknak az olvasó az Újtestamentum kritikai kiadásáiban, a Biblia ókori szövegeit is tartalmazó digitális programokban, valamint az interneten elérhető cikkekből, lexikonokban nézhet utána (pl. [EnWikipedia](https://en.wikipedia.org/wiki/Textual_variants_in_the_New_Testament), „Textual variants in the New Testament”).

2. E. G. White: *Manuscript 24*, 1886; Szemelvények, I. köt., 19–21, <https://egwwritings.org<logic rhetoric>>.

A BIBLIA ÉS A TECHNOLÓGIA: *gondviselésszerű találkozás Bukarestben*

Az ADAM chatbot és a Speranța Akadémia bemutatása:
bátor lépés az élő evangélium felé a digitális korban

2025. május 31-én több mint 600 személy gyűlt össze a bukaresti Nord Events Center előadótermében egy különleges esemény alkalmával: hivatalosan bemutattuk két digitális projektünket, a Speranța Akadémia online tanulmányozási platformot és az ADAM bibliai chatbotot, amellyel új szakaszba lépett a Romániai Adventista Egyház missziós tevékenysége. A kezdeményezés, amely az Ige mélységeit a modern technológia eszközeivel ötvözi, a Speranța Médiatröszt csapatának odaadó munkája, illetve a Viața și Sănătate Kiadó támogatása nyomán valósulhatott meg.

Mélyre ható gyökerek: a Sola Scriptura 25 éve

A nap első felét egy fontos megemlékezésnek szentelték: a Sola Scriptura Bibliai Levelező Tanfolyamok működése 25. évfordulójának. Őszinte elismerésben részesítették mindazokat, akik azon fáradoztak, hogy Isten Igéjét évtizedeken keresztül türelemmel és hittel eljuttassák az emberek otthonaiba. Felszólalt:

- Beatrice Lospa, a Sola Scriptura Bibliai Levelező Tanfolyamok Intézetének alapítója, az Speranța Akadémia jelenlegi igazgatója;
- Viorel Răducan, a Viața și Sănătate Kiadó és a Sola Scriptura könyvesboltok igazgatója;
- Costi Gogoneață, a Speranța Médiatröszt vezérigazgatója;
- Florin Ristea, az Inter-Európai Divízió képviselője.

A Speranța Akadémia és az ADAM chatbot bemutatása

A délután folyamán a lelkes és kíváncsi hallgatóság előtt útjára indítottuk a Speranța Akadémiát, a videókat és szövegeket tartalmazó digitális bibliatanulmányozó platformot, valamint a mesterséges intelligenciára épített ADAM chatbotot, az első ingyenes román nyelvű digitális bibliai kézikönyvet.

A projektet bemutató Costi Gogoneață a technológia használatának fontosságát

hangsúlyozta az evangélium terjesztésében. Őt követte Beatrice Lospa, aki a munkálatok mögött álló szemléletmódról beszélt: ezek által a modern eszközök által közelebb kell vinni az emberek szívéhez Isten Igéjét úgy, hogy közben az örök igazságok ne szenvedjenek csorbát.

Érzelemdús pillanatok következtek, amikor az imádkozásról, az isteni ihletésről és az evangélium terjesztésé-

re fordított erőfeszítésekről esett szó. Alexandra Delureanu és Mădălin Birdeanu fejlesztők megosztottak néhány hasznos kulisszatitkot a projektről, majd elmondták, hogy minden kód-sorozat mögött az a szándék rejtőzik, hogy a digitális kor nemzedéke még könnyebben megismerhesse Istent, közben pedig sértetlen maradjon az üzenet szentsége.

Egységes támogatás a lelki vezetők és a Kormányt képviselők részéről

A rendezvény annak köszönhetően is különleges volt, hogy az emelvényen és a nézőtéren egyaránt rangos személyek voltak jelen, többek között:

- Marius Ciulu, Romániai Ortodox Egyház;
- dr. Ciprian Terinte, egyetemi professzor, Pünkösdiste Teológiai Intézet;
- Virgil Achiaș, vikárius, Evangéliumi Keresztény Egyház;
- Sorin Bădrăgan, elnök, Romániai Baptista Gyülekezetek Uniója.

Az állami intézmények részéről a következő személyek tisztelték meg jelenlétükkel:

- dr. Alexandru Rafila, egészségügyi miniszter;
- Cătălin Vasile, a gazdasági miniszter tanácsadója;
- Stelian Fedorca, volt oktatási minisztériumi államtitkár és miniszterelnöki tanácsadó;

- Romeo Moşoiu, az oktatási miniszter tanácsadója;
- Ion Săcală, a Bukaresti Politechnikai Egyetem prorektora
- Mihai Miron, a Vallásügyi Államtitkárság vezetője.

Megható videóüzenetek is elhangzottak a következő személyek részéről:

- Vyacheslav Demyan, a Hope Channel International elnöke;
- Klaus Popa, a Hope Media Europe elnöke.

A zene – kapcsolat a szív és a menny között

A nap folyamán a zene volt az a mindenki által értett nyelvezet, amely nemzedékeket és vallásokat egyesített. A reggeli órákban a Signum kórus és zenekar nyújtott ünnepélyes pillanatokat, délután pedig a The Royal Singers és a Signum egyesített kórusa szólalt meg Albert Codreanu és Sebastian Mirică vezényletével, és emelte egy olyan nemzedék szívét Istenhez, amely igyekszik hitelesen megélni a Szentírás tanításait.

Az ADAM chatbot és a Speranța Akadémia – evangélium a digitális kor nemzedékének nyelvén

E két projekt nem csupán két egyszerű alkalmazás, hanem technológiában megtestesülő imádságok sokasága, híd a nemzedékek között, válasz az élet értelmét kereső lelkek számára.

„Az igazság sosem változik, ellenben a mi feladatunk egy olyan nyelvezet által hirdetniünk azt, melyet a mai világ embere is képes megérteni. Tegyük ezt bátorsággal, reménységgel és szeretettel!” – *Beatrice Lospa*.

Az ADAM chatbot és a Speranța Akadémia ifjakat és felnőtteket egyaránt megszólít, és XXI. századi „Jöjj és lásd!” felhívással készítet tanulmányozásra, kutatásra és a Biblia megélésére ott, ahol éppen tartózkodik, a saját ritmusában, a saját kérdései által. 🍂

BEATRICE LOSPA, igazgató, Speranța Akadémia

ERŐSEBB A BÁTOR EMBERNÉL, AKI ÖNURALMAT GYAKOROL (1)

*Titkos küzdelem:
amikor a leghevesebb csata
az ember lelkében dúl*

Olyan időket élünk, amikor az ember – noha élvezheti a technológia nyújtotta kényelmet, és korlátlan információmennyiséggel van körülvéve – saját tehetlenségének áldozata, egyre aggasztóbb méreteket ölt az életmóddal összefüggésbe hozható betegségek előfordulási aránya, és egyre többbe kerülnek az egészségügyi szolgáltatások.

Sajnálatos tény: az egészségi állapotot meghatározó tényezők fölötti ellenőrzésünk mind egyéni, mind közösségi szinten a minimálisra csökkent. Az ősi hitehagyás egyik legrombolóbb következményeként az EMBER elveszítette az uralmat önmaga felett, megfosztotta magát attól, hogy önfegyelmet gyakoroljon. Maga Pál apostol is megjegyezte, hogy az ember képtelen kezelni saját vágyait, szükségleteit és gondolatait. Olvassuk el a Rómabeliekhez írt levél 7. fejezetének 15–25 verseit:

„Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, meg egyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cse-

lekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaimba, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimba. Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

Pál apostol plasztikusan szemlélteti ezt az ádáz élet-halál harcot, mely végül eldönti az ember földi és mennyei, örök sorsát. Izrael bölcs királya, Salamon, aki igazságos ítélőképeségéről és étellel kapcsolatos ihletett felfogásáról volt híres, a következőket mondja: „Jobb a hosszútűrő az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki várost vesz meg” (Péld 16:32).

Nem a kardban és a nyílvevőben, hanem az önuralomban rejlik a győzelem titka.

Az Ótestamentumban gyakran találkozunk a „harcos” (héberül: *gibbor*) kifejezéssel, amely erős vitézt, fegyveres, bátor, rettegést és a nép által tisztelt férfit jelöl. Ezt a kifejezést találjuk Gedeon viszonylatában (Bír 6:12), Dáviddal és embereivel kapcsolatosan (2Sám 23:8-39), valamint Jézusra vonatkozóan is, akit Ézsaiás *erős Istennek* nevez (Ézs 9:6). Az Ótestamentum kultúrájában, amelyben nagyra értékelték és kiemelten jutalmazták a hősiességet, a bátorságot és a vitézi magatartást, Salamon újrapozicionálja a társadalmi értékeket, paradigmaváltást vezet be, megváltoztatja a hősiességgel és erővel kapcsolatos látásmódot, és azt az ember saját természete fölött aratott győzelmére vonatkoztatja, továbbá a katonai vívmányoknál is feljebb valóknak minősíti. Ez lényegében forradalmi és időtálló gondolat, mely választ ad az alapvető kérdésre: Ki az igazán bátor ember? A Bölcs által nyújtott válasz nem csupán egyszerű aforizma, hanem egy felkavaró valóság kinyilatkoztatása, melyet mindannyian naponta átélünk: a leghevesebb küzdelem, ami nem az emberen kívül, hanem magában az emberben dől.

Más szavakkal: akkor minősülsz győztesnek, ha önmagadat és a körülötted ólálkodó ellenségeket is képes vagy uralni és leigázni. Itt azonban nem a kard vagy a lándzsa, hanem az önuralom ereje számít. Az Isten Lelkétől megvilágosodott Salamon megértette: az ember legnagyobb ellensége a büszkeség, a testi vágyakozás, az önzés és saját szívének felfuvalkodottsága. Azok az emberek, akik képesek uralni indulataikat, féken tudják tartani érzelmeiket és összhangban élnék a mennyei értékekkel, Isten és a történelem szemében is erősebbek bármilyen vitéz katonánál.

Visszatérve az Édenkerthez, meg kell jegyeznünk a teremtett dolgok gyönyörű rendjét, amely kielégítette az ember összes testi és lelki szükségletét. Isten az Édenben megtanította ősszüleinknek, hogy ha életben akarnak maradni, és tovább szeretnék élvezni a paradicsomi állapotokat, mindekelőtt az önuralmat kell elsajátítaniuk és alkalmazniuk. „És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: a kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejenedel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17). Mivel a Magasságos Isten tervében nincsenek véletlenek, történelmi és kronológiai szempontból is ez volt az első parancsolat, amely elvárta az embertől, hogy csak annak örüljön, ami szép és tiszta. A lehetőségek hatalmas tárháza állt előttük, amit szabadon élvezhettek a Tigris és az Eufrátesz közötti hatalmas otthonukban. Isten nemcsak életet adott az embernek, hanem megteremtette azt a keretet is, amelyben az isteni akarral összhangban tanulhatnak és élhetnek.

Ebben a tökéletesen megszervezett térben, amely betöltötte a teremtett lény minden testi és lelki szükségletét, Isten szinte korlátlan szabadságot adott az embernek, egyetlen feltétel kivételével: ne érintse a jó és gonosz tudásának fáját. Első látásra egyszerű, sőt jelentéktelen parancsolatnak tűnik: egy étkezési korlátozás, egyetlen tiltás a szabadság ezernyi lehetősége közepette. Ezzel a feltétellel Isten nem korlátozta, hanem megszentelte az ember szabadságát. Az igazi szabadság nem abban rejlik, hogy bármit megtehetünk, hanem abban, hogy a számos lehetőség közül azt választjuk, ami igaz és jó. Az 1Mózes 2:16-17 verseiben elhangzó parancs több, mint figyelmeztetés: lelki érettségre hívás is. Az embernek szabadon és tudatosan kellett választania az engedelmességet. Az a tény, hogy a kert közepén volt egy tiltott fa, valójában azt eredményezte, hogy az ember állandó választás előtt állt: vagy bízik Istenben, és akaratát aláveti az

Úr szándékának, vagy enged a kíváncsiság, a bizalmatlanság és a gőg kísértésének.

Az Édenkert tele volt jó dolgokkal. Nem volt olyan hiány, ami igazolta volna összeleinket abban, hogy megközelítsék a tiltott fát. Rendelkezésükre állt minden, ami tiszta és szép volt, Isten csupán önfegyelmet várt el tőlük. Ilyen értelemben tehát az ember első bűne a saját természete fölötti önuralom gyakorlásának kudarca volt: nyíltan áthágta az isteni parancsot, és egy csalóka ígéret miatt lemondott az önfegyelmről, aminek következtében elvesztette a szabadságát és az életét. Ádám és Éva egy olyan területet veszített el – a saját testét –, ahová Sátánnak korábban nem volt belépése! Attól a pillanattól kezdve a jó és a gonosz közt dúló nagy közdelem kontextusában az ember feletti uralom azt jelentette, hogy Sátán meghódította a bolygót, a Föld immár az övé lett!

Túlságosan alábecsüljük a testünkben zajló csatákat és azok következményeit, de nemcsak saját szervezetünk, hanem a családunk, a gyülekezet és a társadalom viszonylatában is. Az ember a bűnbeesés előtt teljes összhangban élt a földet és a testét uraló törvényekkel. Akarata összhangban állt Isten akaratával, érzelmei és értelme tökéletes egyetértésben dolgoztak, indulatai nem fordultak szembe saját és közösségi jólétével. A bűnbeeséssel azonban ez a rend megbomlott. Az ember hirtelen egy „harcmezőn” találta magát: a jó és gonosz közti küzdelem már nem az emberen kívül, hanem magában az emberben dúlt.

A bukott ember a jó és a rossz közti nagy küzdelmet most egy mélyen hátrányos helyzetből vívja. Akarata megromlott, romlott, abszolút értelemben már nem szabad akarata. Az ember természete megváltozott, nem rendelkezik többé önmagában azokkal az erőforrásokkal, amelyek szükségesek ahhoz, hogy Istennek engedelmes életet éljen. Ez nem azt jelenti, hogy nincs többé választási képessége, hanem azt, hogy lelkének ter-

mészetes hajlama a jó ellen irányul. Ellen G. White írta: „Az emberé a választás lehetősége. Mindenkinek jogában áll gyakorolnia ezt a döntéshozatalt. Önmagától nem képes megváltozni, de választhatja azt, hogy teljesen átadja Istennek az életét” (*Előtte az élet*, 29. o.).

A Biblia pontos leírást ad erről az új valóságról. A Római levél 7. fejezetében a 15. versről kezdve Pál apostol egy belső küzdelemről beszél, amely az ember teremtésekor még nem létezett: „Nem azt művelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem... rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban”. Ilyen az elbukott ember állapota: megosztott a lelke, gyenge az akarata, és bár felvilágosult az elméje, mégis hiányzik belőle a jóságra törekvés ereje.

Ennek a valóságnak az eredménye, hogy a bűnbeesés után ez a belső harc sokkal bonyolultabb lett, mint az Éden-kertben volt. Ádám és Éva kezdetben testileg, lelkileg és erkölcsileg is fel volt vértézve arra, hogy szembeszálljon a kísértéssel. A bűnbeesés után azonban az ember belső világa kegyetlen küzdelem színterévé vált, amit a vágyak, az érzelmek és a megromlott felfogások uralnak. Amit Pál húsnak nevez, valójában „erőtlen” (Mt 26:41), és „a test gondolata el-lenségeskedés Isten ellen” (Róm 8:7).

Az Éden-kertből való kiűzetéstől napjainkig az ember ugyanazzal a belső harccal szembesül: saját vágyai és saját indulatai ellen küzd. Arról pedig, hogy miként változott meg ez a harc a bűnbeesés után, és hogyan veszítette el az ember a belső egyensúlyát, a következő számban fogunk beszélni.

(*Folytatjuk*)

Az igazi szabadság nem abban rejlik, hogy bármit megtehetünk, hanem abban, hogy a számos lehetőség közül azt választjuk, ami igaz és jó.

Dr. ANA-MARIA ZANFIR, a Romániai Unió Egészségügyi Osztályának igazgatója

AZ EGYHÁZ MISSZIÓJA

*a kulturális alkalmazkodás és az evangélium
iránti hűség között (Csel 17:16-34)*

Kétségtelen, hogy az Apostolok cselekedetének középpontjában a missziómunka áll. Tanulságokkal szolgál Pál apostolnak az Areopágoszon, az ókori Athén legfelsőbb bíróságának tagjai előtt tartott beszéde (Csel 17:16-34).¹

Ennek az igeszakasznak a tanulmányozása során kulcsfontosságú tanításokat fedezünk fel a teológiára, valamint a keresztény küldetésre – különösen a különböző kulturális környezetben végzett evangelizációra – vonatkozóan. Pál beszéde az Areopágoszon provokatív gondolkodásmódról és a missziómunkával kapcsolatos felüdítő paradigmaváltásról tesz bizonyosságot.

Pál tehát Athénban, a görög-római világ intellektuális fellegrárában tartózkodott, ahol nyilvánosan, képzett emberek előtt mutatta be az evangéliumot. Az apostol munkásságának kettős irányultsága volt: a) a zsinagógában a zsidóknak és az „istenfélő embereknek” hirdette az Igét (17:17), és b) az agorán az epikureus és sztoikus filozófusok előtt tett bizonyosságot Istenről (17:16-34) – a piactéren, ahol a legfontosabb intézmények székhelye volt, és ahol nyilvános összejöveteleket is tartották.

Miután felfigyelt arra, hogy a városban található számos bálványszobor közt van egy „ismeretlen Istennek” szentelt oltár is (23. v.), Pál közli az athéniakkal, hogy apostolként *ezt* az Istent szeretné megismertetni velük, aki megtérésre hív, és meghatározta az időt, amikor a feltámadt Jézus által megítéli a világot (31. v.).

Az apostol a görög kultúrához és filozófiához igazodva próbálja bevezetni a keresztény hitet. Szavaiban nyilvánvalóak a filozófiai áthallások²:

Az eszményi megközelítés önzetlen szolgálat mindazok iránt, akiket Isten az utunkba irányít.

„Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk” (28. v.). Ezt a kijelentést a Kr. e. VI. században élt krétai Epimenidésznek tulajdonítják. Ez a szöveg kifejezi a sztoikus hitet, mely szerint az Istennel való közelség/rokonság „betölti” a világegyetemet. Pál egy életet fenntartó Istenről beszélt, és ebből az alapállásból könnyebben áttérhetett Isten teremő minőségének bemutatására.

„Mert az ő nemzetsége is vagyunk” (28. v.). Ezt az idézetet Pál a Kr. e. III. században élt cilíciai költő, Aratosz *Phenomena* című költeményéből vette kölcsön, amit Zeusz tiszteletére írt (a csillagképek és a meteorológiai jelenségek egyféle magyarázataként). Az apostol itt kifejezi a gondolatot, miszerint az emberiség kapcsolatban áll az Istenséggel, és ezáltal lehetősége nyílik azt is hangsúlyoznia, hogy az embereknek nem lenne szabad kő- vagy aranybálványokká degradálniuk az Urat.

Pál szavaiban közismert filozófiai gondolatokat fedezünk fel:

„Embereknek kezeitől nem tiszteltetik” (25. v.) – ezzel a mondattal a Kr. e. 301-ben megjelent sztoicizmus egyik alapítójára, a főníciai származású görög filozófusra, Kitioni Zénónra emlékezik. A tiltás, miszerint az isteneknek nem szabad templomot építeni, a sztoikus filozófus, Seneca (Kr. e. 4. – Kr. u. 65.) által írt *Exhortationes* (?) című művében is fellelhető.

Ez a módszer lehetővé teszi Pál számára, hogy magára vonja hallgatói figyelmét, és hidat építsen filozófiai gondolkodásuk és a keresztény üzenet között.

Pál azt alkalmazza, amit a szakemberek ma „a misszió kontextualizált megközelítésének” neveznek. Míg a zsidókkal folytatott párbeszédében tiszteletben tartja hallgatósága vallási értékrendjét, a pogányok előtt kölcsönvett filozófiai gondolatokat és nyel-

vezetet használ. Megmutatja, hogyan lehet a bibliai igazságot nem biblikus kulturális elemek segítségével is kifejezni.

Vajon helyesen járt el az apostol, amikor ezekhez a módszerekhez folyamodott? Milyen mértékben helyénvaló nekünk is ilyen módszereket alkalmazni, amikor megszólítjuk embertársainkat?

Elemezzük Pál igehirdető szolgálatát. Mit eredményezett az apostol felszólalása? Hallgatói közül egyesek gúnyolódni kezdtek Pállal, mások elodázták a döntést: „Majd még meghallgatunk téged efelől” (32. v.), de voltak olyanok is, akik hittek neki, „közük az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velük” (34. v.). Az igényesebbek most azt mondhatják, hogy ez vajmi kevés... De mégis!³

Végül pedig vizsgáljuk meg, hogy melyik a legjobb módszer kortársaink megszólítására. Az evangélium hirdetésével kapcsolatban általában elmondható, hogy könnyen magunkra ismerünk az alábbi három magatartás valamelyikében:

a) **Teljesen figyelmen kívül hagyjuk** az előttünk álló személyt (az érzelmeit, személyes történetét, tapasztalatait, gondolkodását, stb.). Ez szinte a teljes közöny, ami sajnos megmutatkozhat a módszerünkben. Elmentmondást nem tűrő beszélgetéseket folytatunk (vagy legalábbis azt képzeljük, hogy beszélgetünk az illetővel), amik könnyen monológokká alakulhatnak át. Így akarjuk elmondani a másik embernek, hogy rossz úton jár!

b) **Saját eszményképeinket és értékrendünket a másik ember érzéseivel elegyítjük**, ami azonban félreértésekhez, sőt a felelősségek felcseréléséhez vezethet. Oda jutunk, hogy mi vesszük át a másik ember értékrendjét, és megfeledekszünk az elhívásunkról. Ebben az esetben ki fog beszélni az illető személynek a megtérésről, a szombatról, az Úr visszajöveteléről, a keresztény értékrendről, amely témák idővel egyre kényelmenlenebbekké válnak, miközben egyre több olyan személlyel találkozunk, aki

sokkal élesebben fejezi ki humanista értékrendjét, mint mi a sajátunkat?

c) Az eszményi, okos és tiszteletreméltó megközelítés azonban olyan, mint a Pál apostolé, amely során a **körülöttünk élők szolgálatában állunk**. Elsősorban nem az eredmények (statisztikák, jelentések) érdekelnek – jóllehet ezeknek is megvan a maguk helye, és minden bizonnyal nem maradnak el –, hanem azok iránt az emberek iránt végzett érdekmentes szolgálat, akiket az Úr az utunkba rendel.

A szövegben rejlő első tanulság a missziómunkára vonatkozóan tehát az, hogy az evangelizálás során különböző reakciókra kell számítanunk: megvetésre, tétovázásra, de őszinte megtérésre is. Fontos tehát, hogy tanúsítsunk hűséget az evangélium hirdetésében.

A második tanulság pedig az, hogy el kell sajátítanunk egyfajta keresztény missziós modellt: meg kell ismernünk a hallgatók kultúráját, hogy közelebb férközhessünk a szívükhöz, megtalálhassuk az evangélium bemutatásához szükséges közös pontokat, és érthetően közölhessük velük a Teremtő Istenre összpontosító üzenetet. És nem utolsósorban: fogadjuk el, hogy az emberek különböző módon reagálnak a bizonyoságtevésünkre, ami pedig az eredményeket illeti, azokat bízunk teljesen Istenre. Meg kell értetnünk az emberekkel, hogy szükségük van a megtérésre, és az eljövendő ítélet fényében hinniük kell Jézus Krisztusban.

Ilyen alapon tehát Cselekedetek 17:15-34 versei a kultúrához való alkalmazkodás és az evangéliumhoz való hűség közötti egyensúlyt szemléltetik. Ez bármely keresztény misszió számára elengedhetetlen elv.

Íme, néhány gyakorlati következtetés:

1) **Tegyük fel a kérdést: Kinek mutatjuk be az evangéliumot?** Kivel állunk szemben? Így tanúsíthatunk fokozott érdeklődést, szeretetet és együttérzést, aktív hallgatókká válhatunk, megszabadulhatunk az előítéletektől és az emberi számításoktól. Sikereket érhetünk el a missziómunkában.

2) **Értékeljük a másik embert!** Pál azal kezdte, hogy elismerte az athéniak valóságosságát: „Minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket” (22. v.), és tette ezt azért, hogy be tudja mutatni nekik az egyedül igaz Istent. Mielőtt beszélnénk a hitünkről, meg kell tanulnunk értékelni embertársainkat.

Pál nem utasítja el azonnal és feltétel nélkül a görög kultúrát, hanem keres benne egy olyan elemet, amelyből kiindulva bemutathatja az igazságot.

3) **Azonosítsuk a szükségleteket, és javasoljuk embertársunknak, hogy ismerje meg Krisztust!** Ez nem minden esetben könnyű és kényelmes feladat, viszont egy adott ponton szükségessé, elkerülhetetlenné válik. A Krisztus feltámadására és az emberi szívben végzett munkára alapuló misszió célja megtérésre hívni a bűnös embert. 🍀

Fontos, hogy megőrizzük az egyensúlyt a kultúrához való alkalmazkodás és az evangéliumhoz való hűség között. Ez bármely keresztény misszió számára elengedhetetlen elv.

1. Ez a cikk az egyik teológiai értekezet során elhangzott tanulmányom összefoglalása (ETTC 2013, Bejrút, Libanon, 2013. március 27–31.).

2. Ellen G. White írja: „Pál szavai az ismeret gazdag kincseit tárják a gyülekezet elé” (*Az apostolok története*, 241. o.).

3. Pál athéni missziómunkája hosszútávon is eredményes volt: a megtértek közt találjuk Dienes is, a város egyik előkelő polgárát, másfelől pedig tudjuk, hogy később maga Pál határozta el, hogy Korinthusban, a kor kulturális életének flegvárában egészen más missziós módszerhez folyamodik: „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettől” (1Kor 2:2).

A kinyilatkoztatott és hirdetett IGE

„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek
azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat
az ő aratásába.” Lk 10:2

Az igazi missziómunka az Igéből ered és az Igéhez vezet vissza. Ez a dinamika figyelhető meg a Jósiás által bevezetett reformok idején is (2Kir 22–23.). A Törvénykönyvnek a templom romjai közti megtalálása kiváltotta a megtérést és az Istenhez-fordulást, ami azt igazolja, hogy bármilyen lelki ébredés a Szentírás felfedezésével kezdődik. Jósiás azonban nem tartotta meg csak magának az Igét, hanem megosztotta a néppel, engedelmességre szólítván őket. Hasonlóképpen az egyház missziómunkájának is a Bibliára kell összpontosítania, és egyfelől ösztönöznie kell a hívőket a tanulmányozásra, másfelől pedig hirdetnie kell az Igét másoknak is. Az ihletett Szót nélkülöző egyház lelkileg elgyengül, missziómunkája lényegét veszíti.

A Jósiás által bevezetett reformok mutatják, hogy az az igazi megújulás, amikor Isten Igéjét újra felfedezik és hirdetik.

Pál apostol mondja: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róm 10:17). Ellen White szintén hangsúlyozza, hogy az igazi ébredés a Szentírással kez-

dődik, és hogy a keresztény könyveket úgy kell terjeszteni, mint „összel a faleveleket”, hogy megerősítsék a hitet, és lelkeket vezessenek Istenhez.

A munkások hiányának oka

- Tagjaink közül csak kevesen tanulmányozzák naponta a Szentírást. Sajnos számos Bibliát belepett már a por, vagy egyszerűen csak elveszett a „romok között”. A technológia, „a világi gondok, a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága... elfojtják az Igét, és gyümölcstelen lesz” (Mt 4:19);
- Jósiás korához hasonlóan az Igétől való eltávolodás következménye az Isten törvényétől való elidegenedés a mindennapi életben. Egyre több egészségtelen gyakorlat hatolt be az egyházba, és a tagok jelleme nem minden esetben szolgál jó példával embertársaink előtt;
- Az erkölcsiség csökkenésének következtében az egyház küldetése másodlagossá degradálódik a gyülekezeti bizottságok munkájában és a tagok minden-

napos teendői közepette. Ugyanakkor megfigyelhető, hogy egyre többen vannak azok, akik már nem érznek megfelelő késztetést arra, hogy munkálkodjanak embertársaikért.

Tervek és megoldások az aratók munkába állítása érdekében

1. Jósias esetéhez hasonlóan első lépésként **újra fel kell fedezni az ihletett Igét.** Legyen a gyülekezeti tagok legfontosabb célja az, hogy egész éven át tanulmányozzák a Szentírást, valamint a Prófétaság Lelkének írásait, kezdve „A nagy küzdelem” című könyvtől, egészen a „Bizonyásgáttelekig” és mindazon könyvekig, amelyek bemutatják, hogyan kell végeznünk a missziómunkát.
2. **Alkalmazzuk Isten Igéjét a mindennapi életben!** Ez a második lépés, amit Jósiasztól megtanulhatunk. A Szentíráshoz való közeledés természetes következményei között találjuk az egészségtelen gyakorlatoktól való elszakadást, a „ruhák megszaggatását”, a megtérést, és a „faragott képek” elvetését. A megújulás és a reform a Krisztushoz való közeledés, a tanulmányozás és az ima természetes következménye.
3. Az „élő és ható” Ige újrafelfedezésének természetes következménye az is, hogy megszületik bennünk a vágy, hogy másoknak is beszéljünk Krisztusról. Így tett Jósias is. Miután elolvasta a törvénykönyvet, vágyat érzett arra, hogy megismertesse azt az egész néppel. A missziómunkát megszentelt jellem által végezhetjük, de úgy is, hogy **az emberek kezébe adjuk a Szentírást és az ihletett könyveket**, amelyek bennünk is változást idéztek elő.

A gyakorlatban

A személyes tanulmányozásra helyezett hangsúly és az Igéhez való igazodás mellett a februári hónapban gyülekezetünk több

A Jósias által bevezetett reformok mutatják, hogy az az igazi megújulás, amikor Isten Igéjét újra felfedezik és hirdetik.

tagja házról házra járva végzett missziómunkát két Szeben megyei faluban (Ecelen és Tábláson), ahol Bibliákat és missziós könyveket – *Jézus élete, Jézushoz vezető út, A nagy Orvos lábnyomán, A nagy küzdelem* – osztogattak az embereknek.

Egy ideje az erzsébetvárosi kerületben életbe léptetett missziós kezdeményezés során *Jézus élete* című könyveket osztogattunk barátoknak, rokonoknak és szomszédoknak. Az a célunk, hogy az érdeklődőknek lelki támogatást nyújtsunk a tanulmányozás idejére. Ha nyitottságot tanúsítanak, újabb könyveket és bibliatanulmányokat ajánlunk fel nekik, amit majd tanulmányozhatnak egyedül, vagy meghívjuk őket közös tanulmányozó összejöveteleinkre.

Noha mindezek jelentéktelen kezdeményezéseknek tűnhetnek, az elhintett magvak a megfelelő időben biztosan szárba szökkennek majd. Jézus Krisztus kijelentette, hogy sok az aratnivaló, a baj csak a munkások alacsony számával van (Lk 10:2). A Bibliához és a Prófétaság Lelkének írásaihoz való közeledés által Isten bennünk is reformokat idéz elő, mint ahogy Jósias idejében is tette. Jósiasról meg van írva, hogy „nem is volt ő hozzá hasonló király ő előtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló” (2Kir 23:25). Ha Istenhez és Igéjéhez fordulunk teljes szívvel és lélekkel, minden erőnkkel és teljes elménkkel (Lk 10:27), mi is Isten igazi munkásaivá válunk. 🍀

ALEXANDRU DOBRIN,
lelkipásztor, Dél-erdélyi Egyházterület

Szelektív ÉRZÉKELEÉS

„Isten nem akarja, hogy mindent meglássunk, amit látni lehet, s mindent meghalljunk, amit hallani lehet.”

Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 332. o.

Az érzékelés és az isteni „szelektor”

Isten öt alapvető érzékszervvel teremtett meg minket – látás, hallás, szaglás, ízlelés és tapintás –, amelyek által kapcsolatot teremtünk a külvilággal. Mindegyik érzékszervünk segít felfedeznünk a teremtett világ szépségét, távol tartanunk magunkat a veszélyektől, és kapcsolatot ápolnunk embertársainkkal. Az érzékek igazi művésze azonban nemcsak az érzékelés képességében mutatkozik meg, hanem abban is, ahogy meg tudjuk szűrni az általunk érzékelt információkat.

A Teremtő által rendelkezésünkre bocsátott irányítóközpont, az agy, amolyan „szelektorként” működik: segít megkülönböztetni a megtartásra érdemes dolgoktól mindazt, amit el kell kerülnünk, a lelkünket tápláló tényezőket azoktól, amelyek megmérgezhetik az elménket. Lelki életünkre nézve nem minden hasznos, amit látunk, hallunk vagy ízlelünk.

A látás segítségével például felfedezhetjük a külvilágot, ugyanakkor azt is megválaszthatjuk, hogy mit nézünk meg. Éva meglátta a jó és gonosz tudásának fáját, és ahelyett, hogy elfordította volna a tekintetét a kísértésről, inkább megállt, hogy megbámulja azt, amit Isten megtiltott. Az eredmény? Máig tartó szenvedések láncolata.

Hasonlóképpen a hallás révén is számos üzenetet kapunk, de nem minden építő jel-

legű ezek közül. Valójában azzá válunk, amit meghallgatunk és elhiszünk. Bár a szaglás eléggé kifinomult érzék, meglepő hatalommal bír: emlékeket hoz elő, vágyakat ébreszt, veszélyekre emlékeztet. Egy illat lehet vonzó vagy visszataszító, a döntés azonban rajtunk áll – követjük-e vagy elkerüljük?

Az ízlelés érzéke is vagy kiegyensúlyozottsághoz, vagy túlkapásokhoz vezet. A tapintás pedig az intimitás kapuja, ugyanakkor erkölcsi határ is. Mit engedünk megérezni és milyen kontextusban? Érzékszerveink életünk eszközei, de csak akkor válnak áldássá, ha tiszta lelkiismeret vezérli őket.

Lelki érzékelések

Egy olyan világban, ahol a fiatalok – és nem csak ők – különféle kérdéseket fogalmaznak meg a hittel, az egyházzal, az üdvösséggel vagy az erkölccsel kapcsolatosan, fontos megértenünk, hogy a kérdés önmagában nem jelent problémát. Isten nem fél a kérdéseinktől – épp ellenkezőleg, ezek révén vezet el az igazságra.

Fontos viszont, hogy milyen céllal tesszük fel a kérdéseinket: azért, hogy így igazoljuk saját döntéseinket, vagy pedig azért, hogy megértsük általuk a mennyi akaratát? Olyan forrásokból elégítjük ki a kíváncsiságunkat, amelyek erősítik a hitünket? Vagy inkább a meggyőződéseinket gyengítő zavaros forrásokat részesítjük előnyben?

A szomjas ember tiszta vizet keres; ha koszos az edény, amelyből iszik, könnyen megbetegedhet. Ha tehát kétes tekintélyű személytől vagy forrástól fogadjuk el a tanítást, fennáll a veszélye annak, hogy igazság helyett méreggel tápláljuk a lelkünket.

A lelkiismeret – a felvilágosult „szelektor”

A lelkiismeret egy belső iránytű, amely az élet döntései közepette mutatja az utat. A lelkiismeret önmagában nem tévedhetetlen, viszont ha a Szentlélektől kap világosságot, megbízható iránymutatóvá válik. A meggyőződések az elmében jönnek létre, mivel az agy szűri meg az ingereket. A döntések tehát az agyban születnek meg.

Ellen G. White írja: „Az értelem kormányozza az egész embert” (*Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 396. o.); „Semmilyen más tanulás nem nemesíti annyira a gondolat- és érzésvilágot, mint a Szentírás kutatása” (*Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 24. o.). Az Ige elmélyült tanulmányozása nemcsak intellektuális tevékenység, hanem átformáló gyakorlat.

Ha a lelkiismeret kapcsolatban áll Istennel, képes felismerni még az ártalmatlan csomagolásban feltüntetett kísértéseket is. Nem meglátni mindent, amit látni lehet, és nem meghallani mindent, amit hallani lehet, nemcsak önmegtartóztatás, hanem az isteni bölcsesség egyik megnyilatkozási formája.

Leckék a történelemből

A bibliai történelem két egymással szemben álló példával szolgál. Akházia, Izrael királya (2Kirá 1) egy esés következtében súlyosan megsérül, és követeket küld, hogy megtudakolják Belzebubtól, felépül-e. Illés próféta határozott figyelmeztetése ellenére sem hajlandó Istenhez fordulni, végül pedig megtéretlenül fejezi be az életét. Ezzel szemben Jósias (2Krá 34.), egy másik király, megtalálja a Törvénykönyvet, az olva-

sottak felzaklatják, és Isten tanácsát keresi. Fogékonyan bizonyul az isteni hangra, és olyan lelki megújulást indít útjára, amely egy egész nemzedékre kihat. E két példa is mutatja, hogy milyen különbség van az ember saját akarata által megszürt felfogás, és az igazság által vezérelt felfogás között.

Hogyan használjuk ezt a „szelektort”?

A lelki életben nem úgy utazunk, mint egy „önvezető autóban”. Néha a szívünk azt sugallja, amit hallani szeretnénk, és nem azt, ami helyes. A Szentírás figyelmeztet: „Csalárdabb a szív mindennél...” (Jer 17:9).

Salamon fia, Roboám, úgy döntött, hogy elutasítja a vének bölcsességét, és tapasztalatlan barátaira hallgat (1Kirá 12.). Mi lett az eredménye? Az ország kettészakadt, és a vezetés meghasonlott.

Akkor használjuk helyesen a „szelektort”, ha vizsgálatnak vetjük alá kérdéseinket, forrásainkat és indítékainkat. Nem minden választ adó forrás rendelkezik isteni tekintéllyel. Olyan világban, ahol a „lelki pótlékok” csak egy kattintásnyi távolságra vannak, még inkább szükségünk van a bibliai tisztálásra.

Erkölcsei garancia

Az igazság a gyümölcssei által mutatkozik meg. A jó fa jó gyümölcsöt terem – irgalmas cselekedeteket, őszinte szeretetet, megváltozott életet. Ugyanígy az egészséges tanítás a hívő életének hatásai által ismerszik meg (Mt 7:15-20; Gal 5:22-25). Szabadon kutathatunk, kereshetünk és kérdéseket tehetünk fel. Ez viszont nem egy abszolút szabadság! Azzal a felelősséggel jár, hogy meg kell engednünk a Szentléleknek, hogy vezéreljen, el kell fogadnunk a Szentírás tanításait, és lépteinket meg kell vizsgálnunk Krisztus keresztyének fényében.

„Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel” (5Móz 18:13; Mt 4:10). 🍌

PAVEL BURLACU, nyugdíjas lelkipásztor,
Moldovai Egyházterület

NEM JÓ...

egyedül

Olyan időket élünk, amikor a technológia révén azonnal kapcsolatot teremthetünk egymással, paradox módon azonban mégis egyre több a magányos ember, vagy aki még mások társaságában is a gyülekezetben, a családban magányosnak érzi magát. Együtt élünk, de ritkán beszélünk egymással; egy házban tartózkodunk, de párhuzamos életet élünk. Ilyen körülmények között Isten kijelentése különösképpen felerősödik: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt” (1Móz 2:18).

Ez a kijelentés nem az emberi gyengeségek világában, hanem a tökéletes Édenben született. Ebben a tökéletesen megteremtett világban, ahol maga Isten járt a kertben és beszélgetett az emberrel, mégis volt valami, ami nem volt jó. Ádámnak mindene megvolt: a gyönyörű természet, a kert gondozásának nemes felelőssége, közvetlen kapcsolat a Teremtővel. Nem is panaszkodott. Mégis hiányzott valami: egy mély, személyes, kiegészítő kapcsolatra vágyott.

Isten kijelentése nem csupán társadalmi vonatkozású megállapítás volt, hanem az emberi természettel kapcsolatos mély ki nyilatkoztatás: kapcsolatra lettünk teremtve, de nem akármilyenre, hanem amelyben a lélek támaszra, vigaszra, önmaga tükörképére lel. Isten nem egy időleges megoldással válaszolt erre a szükségletre, hanem egy állandó kapcsolat ajándékával – a családdal.

Isten látja az ember szükségletét, és kielégíti azt

Számomra csodálatos, hogy bár Ádám nem panaszkodott, Isten mégis észrevette, hogy mi a legmélyebb szükséglete, és a tettek mezejére lépett. Ádám nem elszigetelten élt. Élet, szépség és feladatok vették körül. Mégis hiányolt valamit – hiányzott valaki, aki megérti és mellette van. A magány nem minden esetben a társ hiányához köthető, hanem egy hozzáillő személylyel ápolt mélységes kapcsolat hiányához. Isten nem csupán a jelenlétéért teremtette meg a nőt, hanem azért, hogy ezzel betöltsön egy alapvető kapcsolatbeli hiányt. Ez a lecke arra tanít, hogy a családban ne elégedjünk meg a passzív jelenléttel vagy csupán az együtt éléssel, hanem ápoljunk élő, mély és igazi kapcsolatokat. Olyan kapcsolatokat, amelyben minden lelket meglátnak, értékelnek és szeretnek.

Két dolgot is meg kell jegyeznem. Első sorban, Isten jobban ismeri a szívünket, mint mi magunk. Másodszorban pedig, az Ő megoldása áldást jelent mindenki számára.

Isten azért ismeri a szívünket, mert Ő alkotta azt, és szüntelenül vizsgálja. A zsoltáros mondja: „Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz... Mikor még nyelvemem sincs a szó, immár egészen érted azt Uram!” (Zsolt 139:1-4). Sokszor nem is tudjuk igazán, hogy mi az, ami hiányzik, vagy hogy mit érzünk, de Isten pontosan tudja, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy teljes, beteljesült életet éljünk.

Ez történt Ádám esetében is. Ő nem kért feleséget, de Isten látta a szíve magányát, és még azelőtt közbelépett, hogy a hiány tudatosult volna Ádámban, és fájdalmat okozott volna neki. „Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom” (Jer 17:10). Ez az igazság vigasztaljon mindannyiunkat, különösen akkor, ha magányunkat nem tudjuk szavakba önteni. Az Úr viszont már tud a szükségletünkről.

Éva nem azért érkezik meg Ádám életébe, hogy betöltsön egy bizonyos űrt, hanem hogy szent egységben és kölcsönös együttműködésben vegyen részt. Éva nem véletlenül lett Ádám oldalbordájából teremtvé, hanem azért, hogy ezzel is a férj és a feleség közötti kapcsolat bensőségére és egyenlőségére mutasson rá. Isten nem Ádám fejé-

Egy olyan világban, amely mindenáron a függetlenséget hirdeti, és minimalizálja a stabil kapcsolatok szükségességét, a család Isten válasza a lélek egyik legmélyebb szükségletére – arra, hogy szeressen és szeretve legyen.

A család az a hely, ahol a jellem formálódik, ahol a hit a szavaknál erőteljesebb módon is közvetíthető, és a lélek biztonságra lel.

ből alkotta meg Évát, hogy ne uralja a férjét, sem a lábából, hogy ne bányéjk vele rosszul, hanem az oldalbordájából, ami közel áll a szívéhez, ott található a karja védelmében, vagyis közvetlenül mellette.

A családban nem versenytársak vagyunk, hanem együttműködő felek. Nem ellenségek vagyunk, hanem szövetségesek az életúton. Nemcsak két ember vagyunk, akik egy fedél alatt élnek, hanem két lélek, akik kölcsönösen támogatják egymást.

Isten megoldása az emberiség számára

A család nem kulturális újítás vagy egyszerű társadalmi egyezmény, hanem Isten szerető válasza az emberi lélek legnagyobb szükségletére, a hovatartozás, az igazi kommunikáció, a lelki és érzelmi intimitás szükségletére. Amikor Isten kijelentette, hogy nem jó az embernek egyedül, akkor nem csupán egy valós helyzetet közölt Ádámmal kapcsolatosan, hanem egy örök érvényű elvet jelentett ki, amely minden korban érvényes minden emberre vonatkozóan.

Mielőtt megalapította a szombat intézményét, az egyházat vagy bármilyen társadalmi rendszert, Isten megalapította a házasságot – a szent köteléket férfi és nő között. A család az isteni teremtés terméke, az a hely, ahol megtanulhatunk szeretni, türelmesnek lenni, áldozatot hozni és örülni az igazi együttlétnek. Egy olyan világban, amely mindenáron a függetlenséget hirdeti, és minimalizálja a stabil kapcsolatok szükségességét, a család Isten válasza a lélek egyik legmélyebb szükségletére – arra, hogy szeressen és szeretve legyen. A család az a hely, ahol a jellem formálódik, ahol a hit a szavaknál erőteljesebb módon is közvetíthető, és a lélek biztonságra lel.

Magány a párkapcsolatban

Egészséges kapcsolatok hiányában súlyos kockázatokkal kell számolnunk, még ha azok kezdetben láthatatlanok is maradnak. Ha a lélek nem talál támaszt, megértést és

szeretetet, hajlamos előbb csendben visszavonulni, majd elszigetelődni. A kezdeti érzelmi távolság krónikus magányba, szorongásba, sőt, depresszióba fordulhat át. Ebben az állapotban az ember másban kezdi keresni a vigasztalást, ez azonban nem eredményez gyógyulást, hanem csak súlyosbítja a helyzetet: egészségtelen kapcsolatokhoz, függőségekhez vezet, vagy túlzásokba visz a technológia használata vagy a munka terén. Ezeket nevezhetjük a lélek modern érzéstelenítési formáinak is. Ha a család nem a biztos elfogadás és az őszinte kommunikáció helye, az ember pótlólagos intimitást keres, ám ez sem hozza meg a várt eredményt. Isten éppen ezért azt kívánja, hogy ne csak együtt éljünk, hanem legyünk jelen egymás életében – imában, egymás meghallgatásában, a feltétel nélküli szeretetben.

Egy fedél alatt élünk, mégis néha mindegyik a saját világában él, a saját gondjaival, nem folytat párbeszédet, nem osztja meg a gondolatait, és nem imádkozik a társával. Isten nem „működő”, hanem élő családokat szeretne, ahol tényleg kifejezik naponta a szeretetet. Való igaz, hogy az őszinte bensőség nem magától jön létre, hanem tudatosságot, időt, egymás iránti meghallgatást és odaadást igényel.

Noha a modern társadalom fennen hirdeti az individualizmust és a teljes függetlenséget, és azt állítja, hogy egyedül is boldogulhatunk, ezt a látásmódot mégis megcáfolja az emberi lélek állapota. Mélyen, lényünkben fakadóan érezzük annak szükségét, hogy megismerjenek, megértsenek és szeressenek. Ezt nem helyettesítheti szakmai siker, kisebb vagy nagyobb képernyő vagy közösségi háló. Az egyre inkább széteső világban a család az az ajándék, amit Istentől kaptunk azért, hogy ne egyedül, hanem együtt éljünk.

Együtt lenni

A modern világ egyik nagy illúziója, hogy a testi (és/vagy szexuális) intimitás egyen-

Minden család arra hivatott, hogy megoldást kínáljon a körülötte levő magányra. Legyen az otthon olyan, ahol a jelenlét valóságos, a kommunikáció őszinte, a szeretet pedig látható.

értékű a lelki intimitással. De lehetünk például ugyanabban a szobában vagy autóban, miközben mindegyikünk belemélyül a saját képernyőjébe, saját gondolataiba, aggodalmaiba. Az igazi kapcsolat a figyelmességgel, meghallgatással és érzelmi jelenléttel mérhető le. A család nem csupán közös fedél alatt élő személyek csoportja, akiknek ugyanaz a családneve, hanem az a hely, ahol találkoznak egymással, feltett kérdéseikre őszinte válaszokat kapnak, az érzelmeket pedig nem felületesen, hanem együttérzéssel fogadják és kezelik.

Jézus nemcsak eljött az övéihez, hanem egy asztalnál ült és evett velük, velük sírt, velük járt, kérdéseket intézett hozzájuk és meghallgatta őket. Kiváló példája ez az értelmes jelenlétnek, amely gyógyít, erősít és egyesít. Hasonlóképpen mi is arra hivatunk, hogy a családuinkban éljünk, és készséges legyen a szívünk. A helyén mondott szó, az őszinte vigasztalás, a közös imádkozás különbözteti meg azt az otthont, ahol együtt vagyunk és szeretjük egymást, attól a háztól, ahol magányosan élnek, és csend vagy éppen lármá uralkodik.

Minden család arra hivatott, hogy megoldást kínáljon a körülötte levő magányra. Legyen az otthon olyan, ahol a jelenlét valóságos, a kommunikáció őszinte, a szeretet pedig látható. Egy olyan világban, amely fennen hangoztatja: „Egyedül is képes vagy rá!”, mi éljük Isten igazságát: „Nem jó az embernek egyedül lenni.”

MARIUS ANDREI, lelkipásztor,
a Lelkész Egyesület titkára és a Család
Osztály igazgatója, Romániai Unió

ADD TOVÁBB!

Bulgáriai lelkipásztorok és szombatiskolai tanítók első országos találkozója

Még emlékszem, milyen volt, amikor az egyik nagy adventista egyetemen 200 tagú szombatiskolai csoportban vettem részt. A tanító nagyjából 15 sornyi távolságra állt tőlem, alig hallottam valamit abból, amit ő vagy a csoport tagjai mondtak. A hátam mögött két fiatal lány összesúgott: „Annyira unalmas a szombatiskola!” Szavaik mélyen az elmémbe vésődtek. Végignéztem az értelmiségi adventista közösségen, és azon gondolkodtam, miért van az, hogy ez a népes csoport ennyire nem tud ráhangolódni a bemutatott témára. Magamban megállapítottam: *Még az én kis bulgáriai gyülekezetem is jobban meg tudja szervezni a szombatiskolát.*

Azóta évek teltek el, de a mögöttem ülő lány szavai még mindig a fülemben csengnek. Hogy történhet meg, hogy amit Milen Georgiev lelkipásztor, a Bulgáriai Unió elnöke a „hetednapos adventista istentiszteletek legfontosabb részének” tart, ennyire életelenné váljon? Ezért is vártam türelmetlenül a bulgáriai lelkipásztorok és szombatiskolai tanítók országos összejövetelét. 2025. május 9. és 11. között közel 110 személy gyűlt össze az Arbanassi nevű gyönyörű falucskában, hogy olyan új módszereket fedezzen fel, amelyekkel újjáéleszthetik és jobbat tehetik a szombatiskolát.

A hétvége történelmi kitekintővel kezdődött – hiszen, ha elfelejtjük a múltunkat, elveszítjük az azonosságunkat. Florian Ristea lelkipásztor, az Inter-Európa Divízió Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztályának igazgatója mutatta be a szombatiskola csodálatos történetét. Tudtad, hogy hol kezdődött minden? Robert Raikes volt a kezdeményező, aki útjára indította a Varsónapi Iskolát (1780–1783) azon gyermekek számára, akiket hét közben munkára kényszerítettek, így nem volt mikor és hol megtanuljanak írni és olvasni. Ezeknek az iskoláknak 1789-ig több mint 250 000 tanulója volt. Később, 1852-ben, James és Ellen White a Rochesterből (NY) a Maine állambeli Bangor felé tartó utazásuk során írták meg az első szombatiskolai leckéket. Az adventista látásmód egyedisége abban áll, hogy nem csupán a gyermekek földi jólétére helyezi a hangsúlyt, hanem főként örök sorsukat tartja szem előtt.

James White felismerte, hogy leginkább megváltásra van szükségünk. John Byington, a Generál Konferencia első elnöke ugyancsak fontos szerepet vállalt a szombatiskola megszervezésében, tíz évvel az egyház hivatalos megszervezése előtt. Ristea lelkipásztor leleményesen fogalmazta át 1Mózes 1:1 versét: „Kezdetben volt a szombatiskola. Utána pedig megalakult a Hetednapos Adventista Egyház...”

Ezek után megvizsgáltuk, hogy mi tartozik a szombatiskolai csoport tevékenységéhez: missziómunka, tanulmányozás, ima és barátság. Adventistákként sokszor túl nagy hangsúlyt fektetünk a Biblia tanulmányozására, és megpróbálunk barátságokat kiépíteni, de be kell ismernünk, hogy gyakran elhanyagoljuk a szombatiskolai csoport missziós tevékenységét. Vajon miért? Miért nem vonjuk be tervszerűen a missziómunkát a **szombatiskola célkitűzései** közé?

És melyek lehetnek ezek a célkitűzések?

- Új tagok megnyerése
- A tagok megtartása a gyülekezetben
- A tagok ösztönzése, hogy váljanak miszionáriusokká

A te szombatiskolai csoportod ezek közül melyik célt érte el? A kiképzés során egyetlen kérdés gyötört: **Hogyan hozzuk vissza azokat, akik már nem járnak a szombatiskolába?** Lehet, hogy erre a kérdésre nincs egyetemesen érvényes válasz, Ristea lelkipásztor azonban egy gyakorlati tanáccsal szolgált: a szombatiskolai csoport tagjai osszák fel maguk között a hiányzó személyeket, majd vegyék fel velük a kapcsolatot, és hívják meg őket a szombatiskolába.

Mivel a valóságos reform nem fentről lefelé, hanem lentől felfelé halad, minden résztvevő fel lett szólítva, hogy készítsen konkrét akciótervet a saját gyülekezetére vonatkozóan. A cél: minden gyülekezetben új életet lehelni a szombatiskolába! 🍀

Adventistákként sokszor túl nagy hangsúlyt fektetünk a Biblia tanulmányozására, és megpróbálunk barátságokat kiépíteni, de be kell ismernünk, hogy gyakran elhanyagoljuk a szombatiskolai csoport missziós tevékenységét.

IVALINA ILIEVA, EUDNews

Teljes ODASZENTELŐDÉS

Az odaszentelődés önmagunk teljes felajánlása az Úrnak.
Odaszentelt ember az, aki átadta magát Isten szolgálatára.
Róluk mondja az Úr: „Tulajdonommá lesznek, és kedvezek nekik,
amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt” (Mal 3:17).

Odaszentelődésünk azonban csak akkor lehet kedves Isten előtt, ha teljes, Urunk elítéli a látszatszolgálatot. Így szól a tanácsa: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Mt 22:37). „Az Urat, a ti Istenedeket kövessétek, és Őt féljétek, és az Ő parancsolatait tartsátok meg, és az Ő szavára hallgassatok, Őt tiszteljétek, és Ő hozzá ragaszkodjatok!” (5Móz 13:4).

Csak úgy lehetünk Isten gyermekei, ha egészen az Ővéi vagyunk. Üdvöztőnk példázatban mutatta meg, hogy miképpen lehetséges ez: „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti” (Mt 6:24).

Egyedül Megváltónk vezethet, mert Ő teremtetett és váltott meg minket a bűneinkből, üdvösségünkért, örök boldogságunkért áldozta fel magát. Legfőbb kötelességünk lábához borulnunk, és hálátelt szívvel önként odaszentelnünk magunkat. Akaratával megegyező életünk által szolgáljuk Őt!

Megváltónk élete árán teljes lényünket megváltotta a bűn átka alól, kötelességünk tehát hálából önként átadnunk egész lényünket, testünket, lelkünket, szellemi erőnket. „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket” (Róm 12:1).

A teljes odaszentelődés megköveteli tőlünk, hogy minden tehetségünket és képességünket az Úr szolgálatára szenteljük. A Máté 25-ben található példázatból kitűnik, hogy számot kel adnunk a ránk bízott talentumok felhasználásáról. Örök sorsunk képességeink felhasználásának módjától függ. Az Úr Jézus majd azt mondja hűségeseinek, akik őszintén szolgálták Őt minden képességükkel: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe!” (Mt 25:21).

A Szentírásban számos férfiról olvassuk, hogy minden tehetségével az Urat szolgálta, és nagy áldására vált embertársainak. Dávid

a zene és a költészet ajándékát kapta, zsoltárait a mai napig olvassák és éneklük. Emeltetésre méltó Dániel is, aki a babiloni udvar főembere volt. Kortársainál bölcsebb volt, és ajándékát arra használta, hogy az akkori népekkel megismertesse Istent. Igaz kapcsolat volt közte és Isten között: „És még szó-lék és imádkozám, és vallást tevék az én bű-nömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért” (Dán 9:20).

Pál apostolban fáradhatatlan buzgóság lakozott. Csodálatosan mutatja be Megvál-tóját, nem kímélve erejét, hosszú utazáso-kat tett, hogy teljesítse Úrtól kapott megbí-zatását, és végül elmondhatta: „Mert én im-már megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot meghar-coltam, futásomat elvégeztem, a hitet meg-tartottam: Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon” (2Tim 4:6-8).

Egy másik férfi, aki egész életét Isten szolgálatára és népe javára szentelte: József. Ő mentette meg népét, Izraelt, sőt Egyipto-mot és a környező népeket is az éhhaláltól.

Jelenések 7. fejezetében olvashatjuk, hogy József nemzetségéből is lesznek elpecsétel-tek, a 21. fejezetből pedig megtudjuk, hogy az Új Jeruzsálem egyik kapuja József nem-zetségének kapuja lesz.

Megváltónk nyújtotta a legszebb példát az odaszentalódásról. Amint a világunkra jött, Sátán minden ereje ellene irányult. Mindent megmozgatott, hogy megakadá-lyozza Jézust a tökéletes gyermek- és fedd-hetetlen férfikor elérésében, szent feladatá-nak teljesítésében és szeplőtlen áldozatának meghozatalában, azonban vereséget szen-vedett, nem tudta rávenni Krisztust a bűn-re, elcsüggeszteni vagy eltántorítani szolgá-latától, amelyért közénk jött. A pusztától a Golgotáig Sátán haragjának vihara gyötörte, de Krisztus annál szilárdabban ragadta meg mennyei Atyja karját, és haladt tovább az útján. Beteljesedtek a zsoltáros szavai: „Ímé jövök; a könyvtetekrcsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedve-lem, én Istenem, a te törvényed keblem kö-zepette van!” (Zsolt 40:8-10).

Ki akarja felajánlani magát Istennek? Ki akar odaszentalódni önmaga és felebarátja javára, a Megváltó dicsőségére?

FÜSTÖS ENDRE, laikus tag, Magyardécse

ÚJ KEZDETEK:

Hogyan szabadulj meg a helytelen szokásoktól, és élj egészségesebben?

*A jobb élet felé vezető út,
Isten segítségével*

Az élet tele van új kezdetekkel. Legyen szó új esztendőről, új szemeszterről, vagy csupán egy hét első napjáról, mindegyik egy-egy újabb alkalom a jobb döntések meghozatalához. De mihez kezdesz, amikor úgy tűnik, hogy nem tudsz megszabadulni a régi szokásaidtól, vagy pedig a motivációd illan el, mint egy mobiltelefonos emlékeztető?

Az alábbi írás nem csupán tanácsokat sorakoztat fel, hanem egy őszinte meghívást közvetít az igazi, Krisztusnak alárendelt változásra. Az átalakulás egy folyamat, amelyhez hozzátartozik a változás szükségességének beismerése, az alapos tervezés és a tudatos kitarítás. Ez nem mágia, maga Isten hív el egy olyan életre, amelyben a test és a lélek összhangban van egymással. Függetlenül attól, hogy egészségesebben szeretnél táplálkozni, vagy csak jobb, pihentetőbb alvásra vágysz, esetleg hatékonyabban szeretnéd ellenőrzés alatt tartani az életedet, olvasd nyitott szívvel ezt a cikket! Imádkozz, dönts, és kezd el gyakorlatba ültetni a tanácsait, hiszen téged nem a múlt határoz meg, hanem azok a lépések, amelyeket már ma megteszel!

Eleged van abból, hogy jó dolgokat tervezel, mégsem valósítod meg azokat?

A változás nem könnyű, de nem is lehetetlen. Isten kiegyensúlyozott életre hív, amelyben úgy kell vigyázzunk a testünkre, mint egy templomra! Imával, türelemmel és néhány bölcsen meghozott döntéssel már ma elindulhatsz az egészséges élet útján!

1. Min szeretnél változtatni?

Nevezd meg azokat a szokásaidat, amelyek visszahúznak: túlságosan sok gyorsított fogyasztasz, kihagyod az alvást, keveset mozogsz. Figyeld meg, hogy mi sarkall ezek felé a magatartások felé – talán a stressz, az unalom vagy a mobiltelefonod?

2. Tűzz ki pontos és megvalósítható célokat!

Tűzz ki **SMART** (specifikus, mérhető, alkalmazható, releváns és tartalmas) célokat – például: mozogj többet, szabadulj meg a súlyfeleslegtől!

Határozd el: „Egy hónapon keresztül naponta elfogyasztok három adag zöldséget.” Minél érthetőbb és mérhetőbb a célod, annál nagyobb eséllyel fogod megvalósítani.

3. Keress igazi motivációt!

Szeretnéd, ha több energiád lenne? Közlebb akarod érezni magad Istenhez tiszta és kiegyensúlyozott élet által? Szeretnél segíteni másoknak? Írd le ezeket a célokat, és valahányszor úgy érzed, hogy inkább feladnád, olvasd fel ezt a listát!

4. Helyettesítsd jóval a rosszat!

Ha lemondasz egy régi szokásról, vezess be valamit helyette! Mondj le az édesített üdítőkről, és igyál több tiszta vizet! Az esti sorozatok vizionálása helyett sétálj vagy tölts elcsendesedési időt Istennel!

5. Készíts egyszerű tervet!

Mozogni szeretnél? Kezdd tízperces sétával! Szeretnél pihentetőbben aludni? Határozz meg egy fix lefekvésési időpontot! Kihagyod az apró lépések nagy változásokat eredményezhetnek.

6. Teremts támogató környezetet magad körül!

Szabadulj meg a kísértésektől – ne tarts otthon édességet, viszont részesítsd előnyben a gyümölcsöket! A sportcipőd legyen mindig az ajtó mellett! Állíts be emlékeztető figyelmeztetéseket a telefonodon! Környezeted befolyással van a döntéseidre.

7. Ne indulj el egyedül!

Mondd el valakinek, hogy mire készülsz! Sokkal könnyebb dolgozni lesz, ha valaki bátorít, imádkozik érted, és néha megkérdezi, hogy milyen sikereket értél el.

8. Légy következetes!

Ne állj meg, ha egyik napod nem úgy alakult, ahogy szeretted volna! Kutatások igazolják, hogy nagyjából 66 nap szükséges egy új szokás kialakításához. Tudtad, hogy ez Istennel sokkal hamarabb elérhető?

9. Légy türelmes önmagadhoz!

Lesznek nehéz napok is. Ne ostorozd magad, hanem tanulj a nehézségekből! Nem kell tökéletesnek lenned. Isten látja a szívedet, és a fejlődés az, ami igazán számít.

10. Jutalmazd meg az erőfeszítéseidet!

Amikor elérsz egy-egy kitűzött célt, lepd meg magad egy könyvvel, koncerttel, kikapcsolódási nappal! Megérdemled!

11. Elemezd a megtett utat, és változtass a terveken!

Meddig jutottál? Mi az, ami működik? Min tudnál változtatni? Nem baj, ha időnként újratervezed az útvonalat.

Ha úgy érzed, hogy túl gyenge vagy, ne feledd: „Ha akaratomat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratomat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor... az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 48. o.). Isten kegyelmével meg tudod változtatni az életedet, de nem egyedül, hanem Azáltal, Aki reményteljes és kiegyensúlyozott életre teremtett téged. **Maranatha! Az Úr közel!** 🦋

ZENO L. CHARLES-MARCEL és PETER N. LANDLESS

Vágyakozás találkozni KRISZTUSSAL

Lecke Márk evangéliumából

Márk evangéliuma a legtömörebb a négy evangélium közül, amely kiemelkedik feszes és dinamikus narratívájával. Megfigyelhető, hogy Márk a leírásban az események főhőseként említi Jézus Krisztust. Stílusa merev, éles és plasztikus, és több esetben is olyan részletekre világít rá, amit más szerzők figyelmen kívül hagynak.¹ Márk gondolatvilágát a legjobban a kenyerek megsokasításának és a szavai hallgatására gyűlt tömegnek a leírása szemlélteti (Mk 6:30-44).

A visszajelzés szükségessége

A perikópát Márk azzal a meglepő képpel indítja, hogy az apostolok Jézushoz jönnek és elmondják, „amiket cselekedtek, azt is, amiket tanítottak vala”. Az evangélisták közül csak Márk és Lukács nevezi apostoloknak a tanítványokat, ezzel érzékeltetve az átmeneti állapotot az immár új küldetésük felé. Ez a megnevezés közvetlenül azután jelenik meg, hogy visszatérnek a „körülfekvő falvakban” végzett evangelizációs munkából. Modern kontextusban elemezve ezt az epizódot, az apostolok beszámolóját értelmezhetjük úgy is, mint az evangéliumi üzenetet közvetítő módszerek részletes jelentését, ami amolyan „bibliatanulmánynak” felel meg, továbbá pedig mint

azon tapasztalatokra való visszaemlékezést, amelyeket akkor éltek át, amikor különféle emberekkel találkoztak – szkeptikusokkal, a kor társadalmi körülményeivel szemben elégedetlenkedőkkel, vagy egyszerűen a Szentírás és az Istennel való kapcsolat terén járatlanokkal.

Találkozni akartak a Mesterrel, hogy elmondják neki a tapasztalataikat. Megfigyelhető, hogy az apostolok ettől határozott visszajelzést vártak, hogy így a későbbi misziós tevékenységeikre nézve javíthassanak a módszereiken. A visszajelzés két módon körvonalazódott. Elsősorban, az egymással megosztott tapasztalatok révén jobban megértették az emberek reakcióját és azt, hogy milyen fogadtatásban részesült az

üzenetük. Másodsorban pedig, noha a bibliai szöveg nem pontosít ez irányban, feltelezhető, hogy beszámolóik elhangzása után Jézus utasításokkal és tanácsokkal látta el őket, így erősítve lelki fejlődésük és tanulásuk folyamatát.

Menekülés Krisztushoz

Márk evangélista a tömeg és Jézus találkozásának egy másik fontos vetületére is rámutat a 32-33 és a 44. versekben. Mivel Jézus és a tanítványok egy a zsidók által sűrűn használt úton haladtak, a Galileából Jeruzsálembe tartó zarándokokkal folytatott beszélgetések kimerítették őket. Ez készítette arra a Megváltót, hogy megparancsolja az apostoloknak, menjenek át Bethsaidába. A bibliai leírás azonban megjegyzi, hogy „a sokaság meglátá őket, amint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzők őket, és hozzá gyülekezének” (Mk 6:33). Az evangéliumok megemlítik a jelenlevők számát („ötezer férfi”), amihez Máté hozzáfűzi: „Ötezen valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül” (Mt 14:21), amiből elsősorban arra következtethetünk, hogy ez a tömeg kizárólag Kapernaumból jött, abból a városból, ahol Jézus hajóra szállt. A történelmi kutatások azonban – mint például Mark Chancey megfigyelései – arra utalnak, hogy az I. században Kapernaum még csak 1200–1500 lakosú, kisebb településnek számított.²

Márk dinamikus és expresszív módon írja le, hogy az emberek „egybefutának oda gyalog”, így hangsúlyozva a tényt, hogy mindenáron szerettek volna találkozni Krisztussal. Fontos megjegyeznünk, hogy az eseményen nem vett részt Kapernaum teljes lakossága, csupán az ott élők egy része. Ezt támasztja alá János 6:4 verse is, ahol elhangzik, hogy „közel vala pedig a húsvét, a zsidók ünnepe”, ami azt sugallja, hogy sokan éppen útban voltak Jeruzsálem felé. Ebből arra következtethetünk, hogy a

kezdeti, néhány száz személyből álló csoport útközben bővült, ahogy egyre többen csatlakoztak és fogadták el a meghívást: „Jöjj el te is, és lásd meg a Krisztust!”

Ha ezt a jelenetet a Biblia kontextusában próbáljuk elképzelni, lelkes embereket látunk Krisztushoz szaladni, akiket nem érdekelnek a táv megtételével járó nehézségek. Legalább hét kilométert kellett gyalogolniuk a göröngyös, valószínűleg kővezet úton, hátráltató körülmények között, a dombos terep pedig csak fokozta a nehézségeiket. Mindezek mellett János arra utal, hogy a tömeg rövid idő alatt Jézushoz ért. A több ezer ember még a kihívások ellenére is célhoz ért, mivel mély vágy motiválta, hogy hallhassa Jézus szavait, és annak jelenlétében legyen, aki számos csodát tett Galilea városaiban.

Következtetések

Az ember az idők során gyakran érezte, hogy szüksége van mennyei vezetésre. Ahogy az apostolok is megosztották Jézussal a missziómunkában szerzett tapasztalataikat, úgy lettünk mi is elhívva Krisztus tanítványaiként, hogy megosszuk egymással az élményeinket, hogy utána megkaphassuk és követhessük azokat az utasításokat, amelyeket Ő kínál fel számunkra.

Egy másik, fontos következtetés: az élet nehézségei és kihívásai előtt nem szabad feladnunk a küzdelmet! Haladjunk kitartóan Jézus felé, készségesen hallgassuk meg szavait, és táplálkozzunk azzal a lelki kenyérrel, amit csak Ő adhat! 🍌

1. Francis Nichol, ed.: *The Seventh-Day Adventist Bible Commentary*, vol. 5 (Washington, D.C.: Review & Herald Publishing Associations, 1980), 564.

2. Mark A. Chancey: *The Myth of a Gentile Galilee: The Population of Galilee and New Testament Studies*, Society for New Testament Studies Monograph Series, v. 118 (Cambridge: Cambridge University Press, 2002), 102.

DANIEL DOBRIN,
lelkészgyakornok, Moldovai Egyházterület

NYÍLVESSZŐK ÉS HARCOSOK

*„Mint a nyilak a hősnek kezében,
olyanok a serdülő fiak” (Zsolt 127:4)*

A 127. zsoltár a bizalom éneke, és annak elismerése, hogy Isten az, aki építi az emberek házait és őrzi városait. Ennek az élettől kapcsolatos látásmódnak a középpontjában erőteljesen feltűnik a szülő-gyermek kapcsolat: „Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak.” Ez nem egyszerűen metafora, hanem általános látásmód. A hősök többnyire a fiatalabb nemzedékhez tartoznak, és nemcsak egyszerűen jelen vannak az életünkben, hanem erőforrást is jelentenek korunk lelki küzdelmeiben.

Amint a nyilakat sem csak egyszerűen a természetől kapjuk, hanem alapos elkészítési folyamat szükséges az előállításukhoz, úgy az Istentől kapott gyermekeinknek is át kell esniük egy átformáló folyamaton, amely által a menny követeivé válhatnak ebben a világban. Bármely felelősségteljes harcos jól kihegyezett nyilakkal fogja feltölteni a tegezét, amelyekkel elérheti a menny által kijelölt célját.

Nyíl-sorsok: Ifjak az isteni terv középpontjában

Milyen nyílvezzőink vannak?

Könnyen esünk az általánosítások csapdájába. Arra panaszkodunk, hogy *az ifjak már nem olyanok, mint a régiek, már nem járnak a gyülekezetbe, vagy más értékrendek szerint élnek*. Csakhogy van ennél fontosabb kérdés is, amit fel kell tennünk: Mennyi türelemben, szeretetben, megértésben, szeretettel ötvözött határozottságban részesültek ezek a gyermekek a fejlődésük során?

Némely ifjú olyan, mint a jól kiegyensúlyozott, csiszolt nyílvezző: éles az elméje, a szíve Krisztusért ég, másokat viszont megrepesztettek a traumák, meggyőződéseik törekenyek, megint mások pedig még éretlenek, nyersek, segítségre, irányításra, útmutatásra, tisztánlátásra és bátorításra szorulnak.

A lelki nevelés nem egy standard folyamat, hanem személyre szabott kézművesség. Nem alkalmazhatjuk mindenkire ugyanazt a módszert, hanem kellő bölcsességgel kell formálnunk mindegyik ifjú személyiségét.

Amennyiben mi vagyunk a nyílvezzők birtokosai, tudnunk kell, hogyan kell megragadnunk és megfeszítenünk a hűrt, és kilőnünk a nyílvezzőt. Ez időt, erőfeszítést, imádkozást és személyes példamutatást igényel.

Nem küldhetünk a csatába olyan nyílvezzőket, amelyeket nem készítettünk fel alaposan, s amelyek alapanyagát nem ötvöztük igazi szeretettel. Megfelelő és alapos előkészítés nélkül ezek a nyílvezzők nem fogják elérni a célt, és összetörnek, mielőtt betöltenék a rendeltetésüket.

Mit kínálunk fel ifjainknak?

A fiatalok nem azért hagyják el az egyházat, mert hiányzik belőlük a hit, hanem azért, mert nem valósul meg az igazi, személyes, átformáló találkozásuk Istennel. Tevékenységeket és programokat szervezünk, de vajon hány ilyen esemény nyújtja szá-

mukra a lelki fejlődés valós tapasztalatát? A fiatalok gyakorlati hitet, autentikus példaképet és olyan szülőket keresnek, akik nem csak fegyelmeznek, hanem imádkoznak is. Valós igényük van az értelmes élet iránt, és nagyon hamar felismerik a képmutatást. Ha a gyülekezetben nem találunk hitelességet, a világban fogják azt keresni, amely bár zűrzavaros, mégis őszinte.

Nem kell „menő” helyé változtatnunk a gyülekezetet, de attól a közösség még lehet befogadó. Nem kell utánoznia a fiatalok kultúráját, viszont olyan körülményeket kell teremtenie, amelyben otthonra lel az igazság. Milyen környezetet és példát nyújtunk a gyermekeinknek a családjainkban és a gyülekezeteinkben?

Mit teszünk az üdvösségük érdekében?

Az igazán fogas kérdés nem az, hogy *miént őrizzük meg őket a gyülekezetben, hanem ez: hogyan segíthetünk nekik abban, hogy megismerjék és szeressék Krisztust?* Az üdvösség nem külső hovatarozás, hanem élő kapcsolat. Ha egy ifjú nem ismeri személyesen Jézust, akkor könnyen elmegy inkább oda, ahol érzelmeket, értelmet vagy elfogadást talál, még ha ezzel el is távolodik az igazságtól.

Imádkozunk-e értük? A családban szakítunk-e különleges időt arra, hogy meghallgassuk a gyötrődéseiket? Kikérlik-e a tanácsunkat? Ha nem, miért nem? Milyen lelki kapcsolatot ápolunk a gyermekeinkkel, vagy a csoportunkhoz, gyülekezetünkhöz tartozó fiatalokkal?

Néha a fiataloknak sokkal nagyobb szükségük van egy ölelésre, mint egy prédikációra, több meghallgató fülre, mint vádlón mutogató ujjakra, több élő bizonyágtevésre, mint gondosan felépített elméletekre. Az üdvösség nem egyedi alkalom, hanem egy utazás, és mi ezen az úton az idegenvezetőik vagyunk. Nem járhatunk helyettük az úton, de mehetünk velük, csak éppen akarunk kell.

Egy kialakulóban levő misszionárius nemzedék

Ha élő gyülekezetre vágyunk, a fiatalokat nemcsak megtérni kell, hanem be is kell vonni őket a munkába. Ki kell küldeni őket a missziómunkába, meg kell tanítani őket szolgálni, bátorítani arra, hogy vegyék ki a részüket a munkából. Nem tökéletes, hanem

jelenlevő fiatalokra van szükségünk, akiket nem kritizálni kell, hanem felkészíteni.

Gyermekeink folyamatban levő lelki csaták részei. Minden általuk kivívott győzelem a menny győzelme is. Egy megváltott ifjú megerősödött családot, élő gyülekezetet és fényes jövőt jelent. Az ifjak képzése a legjobb befektetés, amit a gyülekezet megtehet.

Egy élet tanulsága: a nevelés hatása

Az 1890-es években München egyik csendes környékén lakott **Albert**, egy visszahúzódó kisfiú. Alig tíz éves volt, de már sokan „alkalmatlannak” bélyegezték. Nehézkesen beszélt, képtelen volt kapcsolatokat kialakítani, és unta az iskolát. A tanárok „jellemhibás” gyerekként kezelték, aztán egy nap az egyik tanára nyíltan a szemébe vágta: „*Sem mire sem fogod vinni az életben!*”

E kemény ítélet ellenére Albert életében feltűnt valaki, aki mindent megváltoztatott: **Max Talmey**, a fiatal, ortodox zsidó orvos-tanhallgató, aki minden csütörtökön Albertéknél ebédelt, ugyanis az volt akkoriban a szokás, hogy a családok hetente egyszer meghívtak ebédre egy diákot.

Max felfigyelt arra, hogy a kis Albert életkorához képest szokatlan kérdéseket tesz fel a csillagokkal, az idővel és a világűrrel kapcsolatosan. Csak úgy csillogtak a szemei, amikor a beszélgetés elvont témákat érintett. Talmey megérezte a fiúban rejlő óriási potenciált, és elkezdte táplálni azt, de nem klaszszikus leckékkel, hanem **kutatásra és felfedezésre ösztönzéssel.**

Max hétről hétre újabb és újabb könyveket vitt neki. Előbb tudományos olvasmányokat, mint például Aaron Bernstein *Népszerű tudományos írások* című művét, amely közérthető módon beszélt a tudományos fogalmakról. Ezt követték a provokatív filozófiai művek, mint Immanuel Kant *A gyakorlati ész kritikája* című írása. Az alig 12 éves Albert olyan fizikai és filozófiai fogalmakat értett meg, amiket mások csak az egyetemen tanultak.

Max Talmey több volt egyszerű látogatónál. Ő volt az a *mentor*, aki az ifjú Einsteinben meglátta a csiszolatlan nyílvestűt, amelyben azonban hatalmas potenciál rejtett. Nem tolta maga előtt, hanem vezette a lépteit. Nem kényszerítette, hanem kitárta előtte a gondolatok univerzumát. Könyvek, beszélgetések és bátorítások révén járult hozzá egy olyan gondolkodásmód kialakulásához, amely később megváltoztatta a világot.

Két évvel később elváltak az útjaik. Max folytatta orvosi pályáját, Albert Einstein pedig felnőtt, és megfogalmazta a relativitáselméletét. Később, visszaemlékezve gyermekkorára, nem feledkezett meg Talmeyről, az emberről, aki kitárta elméje előtt a világot, és támogatta szárnyalását.

A nevelés értelmes nyílvestűkké változtatja a gyermekeket

A nyílvestű csak akkor hasznos, ha eléri a célt, csak akkor van értéke, ha a harcok közébe kerül. Itt az ideje elismernünk, hogy ifjaink a mi kezünkben vannak, és felelősséggel tartozunk arra vonatkozóan, hogy milyen irányt vesz az életük. *A fiatal ajándék, nem pedig teher. Nyílvestű, és nem akadály. Mennyei válasz, és nem földi probléma.* Ha megmutatjuk nekik Krisztus szeretetét, a Szentírás igazságaival vértessük fel őket, és imával és reménységgel indítjuk őket újukra, akkor a világ meg fog változni, és az égbolt benépesedik a szárnyalásokkal.

„BOBI” GHEORGHE CIOCÂRLAN,
lelkipásztor, a Munténiai Egyházterület Ifjúsági
Osztályának igazgatója

ELLEN WHITE

élete és prófétai szolgálata

Isten mindig is vágyott arra, hogy élő és aktív kapcsolatot tartson fenn az emberiséggel, és ez a vágy nem szűnt meg a közvetlen kommunikáció megszakadásával, amelyet az eredendő bűn okozott. A történelem során Isten az emberiséget a prófétaság ajándékán keresztül szólította meg. Ennek a kommunikációs eszköznek a célja, hogy a Szentlélek által elhívott és megajándékozott emberek révén közvetítse az útmutatás, figyelmeztetés és remény üzenetét. A Szentírás folyamatosan megerősíti ennek az ajándéknak Isten állandó gondoskodása kifejeződésének az értékét (Ám 3:7; 1Kor 12:10; Jel 12:17).

A Hetednap Adventista Egyházban a prófétaság ajándékát napjainkban is aktívnak és fontosnak tartják, és hivatalosan elismerik Ellen White életében és írói szolgálatában megnyilatkozó valóságát. Számos bibliai, próféciai, nevelési és lelki témájú könyv szerzőjeként döntő módon hozzájárul az adventista identitás és küldetés kialakításához. Írásai nem helyettesítik a Biblia tekintélyét, viszont támogatják azt, segítik a megváltási terv megértését, és megkönnyítik annak alkalmazását a személyes és közösségi életben.

Ebben a kontextusban került sor 2025. március 7–9. között az Adventus Egyetem cernicai kampuszában az „Ellen White élete és prófétai szolgálata” elnevezésű eseményre. A rendezvény fő célja az volt, hogy elősegítse Ellen White írásainak tudományos és áhítatos tanulmányozását, valamint ösztönözze a prófétaság ajándéka jelentőségének mélyebb megértését.

Bibliai perspektíva a prófétaság ajándékáról

Az esemény különleges meghívottjai – dr. Merlin Burt és dr. Theodore Levterov, az Ellen White Alapítvány képviselői – kiemelték, hogy a prófétaság ajándéka – Isten azon vágya, hogy prófétákon keresztül kommunikáljon az emberiséggel – miként nyilvánult meg a bibliai történelem során. Felszólalásaikban amellet érveltek, hogy Ellen White írásai ugyanannak az isteni kezdeményezésnek a modern kori kifejeződései, ily módon irányítja, figyelmezteti és erősíti napjainkban az Ő népét. Ezek az írások távolról sem helyettesítik a Szentírás tekintélyét, viszont hozzájárulnak a bibliai tanítás megértéséhez és alkalmazásához. A felszólalók hangsúlyozták a prófétai üzenet befogadásának fontosságát, ami segít megmaradnunk Isten igazságában, és megvédnünk magunkat a végidők csalásaitól.

Adrian Petre lelkipásztor szintén hangsúlyozta a koherens hermeneutikai keret

alkalmazásának fontosságát Ellen White írásainak értelmezésében. Megemlítette a kontextus tanulmányozásának szükségességét, méltatta Ellen White írásainak tematikai egységét, azonosította az egyetemes elveket a tanácsaiban, és rávilágított arra, hogy miként használta prófétanőnk a Szentírást: egzgetikai, teológiai, tipológiai és magyarázati síkon tárta fel a benne rejlő titkokat. Írásai nem helyettesíthetik a Biblia elmélyült tanulmányozását, a White-i életmű elsődleges szerepe a Szentírás magyarázata.

Könyvbemutató: egy újabb értékes eszköz a tanulmányozáshoz

A konferencia egyik központi eseménye az Adventus Egyetem Kiadója által megjelentetett könyv bemutatása volt: „Ellen White: Ghid esențial pentru înțelegerea contribuției sale” („Ellen White: Útmutató munkássága megértéséhez”). A Norel Iacob lelkész által koordinált kiadás célja világos, érthető és érvekkel alátámasztott szintézis keretében bemutatni Ellen White-nak az adventista teológiára és a misszió fejlődésére gyakorolt hatását.

Ez a könyv értékes eszköz mind az adventizmus története és ethosza iránt érdeklődő kutatók, mind pedig a hívők számára, akik szeretnék jobban megismerni Ellen White prófétai szerepét az adventista mozgalom kontextusában. Lényegében e szerepét a prófétanő Istennel való mélységes tapasztalata határozza meg, amely két alapelvre támaszkodik: Isten Jézus Krisztusban megnyilvánuló szeretetére és a Szentíráshoz való állandó igazodásra.

Ellen White írásai nem helyettesíthetik a Biblia elmélyült tanulmányozását, a White-i életmű elsődleges szerepe a Szentírás magyarázata.

A Szentírás rendszeres tanulmányozása és Ellen White ihletett írásainak mélyenszántó kutatása kettős folyamat, mely nélkülözhetetlen a lelki érettség, a tantételek megértése és a Krisztus-központú élet kialakítása szempontjából.

Az Ellen White Kutatóközpont felavatása

A konferencia másik fontos mozzanata az Adrian Petre lelkipásztor által koordinált Ellen White Kutatóközpont felavatása volt. A centrum célja lelki és tudományos keretet biztosítani Ellen White írásainak mélyreható tanulmányozásához, továbbá elérhetővé tenni a speciális forrásokat, dokumentumokat és teológiai képzési programokat. A bibliai és teológiai tanulmányok támogatásának szentelt központ hozzájárul majd a prófétai üzenetről szóló kritikai és szellemi gondolkodás kialakításához.

Magyarosi Barna, az Inter-Európa Divízió ügyvezető titkára a kutatóközpont felavatásán megosztotta a hallgatósággal, hogy Ellen White írásai hogyan befolyásolták fiatalabb korában lelki formálódását, és miként erősítették meg Isten iránti szeretetét. Aurel Neațu unióelnök pedig arra emlékeztetett, hogy az egyháznak Pál apostolhoz hasonlóan imádkoznia kell, „hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon *neki* bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében” (Ef 1:17), hogy megértse a Szentírás és a prófétai Lélek mély üzenetét.

Az Ellen White Kutatóközpont jelentőségét legfőképpen az határozza meg, hogy az Adventus Egyetem területén működik, és fő feladata a lelkészek, teológusok, taná-

rok, diákok és nem utolsósorban a Próféta-ság Lelke iránt érdeklődő magánszemélyek munkájának támogatása, tudásvágyának kielégítése. A központ keretet biztosít Ellen White írásai bibliai perspektívájának – és az abba ágyazott gyakorlati élet dimenziójának – jobb megértéséhez.

A Szentírás és a Próféta-ság Lelke tanulmányozásának folytonossága

Korunk globális környezetében, amelyet erkölcsi viszonylagosság és lelki bizonytalanság jellemez, az Adventista Egyház arra hivatott, hogy hitét, meggyőződését és mindennek megélését az isteni kinyilatkoztatásra alapozza. A Szentírás rendszeres tanulmányozása és Ellen White ihletett írásainak mélyenszántó kutatása kettős folyamat, mely nélkülözhetetlen a lelki érettség, a tantételek megértése és a Krisztus-központú élet kialakítása szempontjából.

Ellen White élete végéig hangsúlyozta Isten Igéjének mint a hit alapjának fontosságát, és a Szentírással való élő kapcsolatot sürgette, mely engedelmességen, elmélkedésen és a gyakorlatban történő alkalmazáson alapul. Írásai ma is időszerűek, és elérhető profetikus távlatot tárnak fel az olvasók előtt, támogatván ezáltal az egyházat azon törekvéseiben, hogy hűséges maradjon elhívásához.

A Biblia és az ihletett, profetikus írással tanulmányozása rendkívül fontos a hívő ember lelki fejlődése, a doktrínákkal kapcsolatos meggyőződések világossá tétele és a krisztusi jellem megformálása szempontjából. Napjaink világában, mely folyamatosan keresi az élet értelmét és célját, egy ilyen megközelítés reményt ad és irányt mutat, döntő módon hozzájárul ahhoz, hogy hiteles keresztény életet éljünk, eleget téve elhívásunknak, hogy Isten országának hűségesei legyünk. 🍏

VALENTIN FILIMON, a Romániai Unió
Próféta-ság Lelke Osztályának igazgatója

Romániai ADRA

A ROMÁNIAI ADRA

és az „Iszlám Ma” Iszlám Kulturális Központ
Alapítvány 4288 személyt támogat

„Sosem volt a házamban
ennyi liszt, rizs és olaj.
Szívből köszönjük!”

A Romániai ADRA és az „Iszlám Ma” Iszlám Kulturális Központ Alapítvány közösen 4288 nehéz helyzetben élő személyt támogatott (2337 nőt és 1951 férfit). A kedvezményezettek egyenként alapvető élelmiszerekből álló, 46 kilogrammos csomagot kaptak, amelyek összértéke elérte az 59.216,90 eurót, és olyan alapélelmiszereket tartalmaztak, mint liszt, rizs, cukor, paradicsomsűrítő, csicseriborsó, bab, spagetti és olaj. A támogatók szándéka az volt, hogy egy bizonyos időre biztosítsák a támogatottak élelmiszer-ellátását.

A kiosztott csomagok hozzájárultak az érintett családok életminőségének javulásához. Az akciót hatékonyan és felelősségteljesen szerveztük meg, hogy a támogatás hamar és méltányos módon jusson el a rászorulókhhoz. A közös kezdeményezéssel mindkét szervezet újra hitet tett azon fogadalma mellett, hogy a hátrányos helyzetben élő közösségeknek nem csak anyagiakat, hanem egy szebb jövő reményét is felkínálja.

Köszönjük az „Iszlám Ma” Iszlám Kulturális Központ Alapítványnak a nagylelkű támogatást, amellyel hozzájárult a szolidáris és együtt érző kezdeményezés kivitelezéséhez. Közösen sikerült vigaszt és reménységet nyújtanunk azoknak, akik nehézségekkel küszködnek. Az ehhez hasonló partnerségi kapcsolatok által beigazolódnak, hogy a jószág nem ismer határokat, és az összefogás életeteket változtat meg.

„Hálás vagyok Istennek ezért az új együttműködési lehetőségért, és nagyra értékelem az Iszlám Kulturális Központ Alapítványtól érkezett támogatásokat. A kedvezményezett

személyek, de különösen az »Iskolába akarok menni!« projekt által támogatott gyermekek számára ezek az élelmiszerek nagyon fontos segítségnek számítanak. A csomagok szétosztásánál személyesen jelen voltam, és láttam nagyon sok édesanya könnyeit, fogadtam az édesapák hálálkodásait, és felfedeztem a gyermekek szemében az örömet. Szép dolog tudni, hogy vannak a világon emberek, akik gondolnak a nélkülözőkre, és képesek leküzdeni a kulturális akadályokat annak érdekében, hogy vigaszt és segítséget nyújthassanak embertársaiknak. Köszönetet mondunk az »Iszlám Ma« Iszlám Kulturális Központ Alapítványnak, és reménykedünk a további, gyümölcsöző együttműködésben!” – nyilatkozta Gabriela Istrate, a Romániai ADRA projektmenedzsere.

Az egyik kedvezményezett személy így nyilatkozott: „Sosem volt a házamban ennyi liszt, rizs és olaj. Szívből köszönjük!”

A Romániai ADRA 1990-től leginkább olyan fejlesztési projekteket támogat, amelyek egy bizonyos terület teljes lakosságát érintik. Az „Igazság. Együttérzés. Szeretet” jelmondatot választó humanitárius szervezet örömet és reménységet visz az általa támogatott emberek életébe, miközben egy jobb jövőt hirdet, és kiáll az emberi értékek és méltóság megőrzése mellett. Akkreditált szociális szolgáltatóként a Nemzetközi ADRA hálózat tagja, amely a Heted-napi Adventista Egyház világszéles humanitárius szervezete, egyben az egyik legkiterjedtebb hálózattal rendelkező nem-kormányzati szervezet a világon. Jelen van 118 országban, és saját működési filozófiája alapján az együttérzést gyakorlati megoldásokkal társítja, megszólítja a szükségben levőket, miközben nem tesz faji, etnikai, politikai vagy vallási különbséget az emberek között, mivel célja úgy *szolgálni az emberiséget, hogy Isten akarata és terve szerint élhessünk egymás mellett.* ■

ROMÁNIAI ADRA

ÉJSZAKA AZ ERDŐBEN

„Ne félj,
mert én veled vagyok;
ne csüggedj,
mert én vagyok Istened;
megerősítelek,
sőt megsegítlek,
és igazságom jobbajával
támogatlak!”
(Ézs 41:10)

Az egyik bennszülött törzsnél az volt a szokás, hogy amikor a fiúgyermek betöltötte a 13. életévét, egy bátorsági próbát kellett kiállnia: bekötötték a szemét és kivezették az erdőbe, hogy az éjszakát egyedül töltsen egészen hajnalig. Az éj tele volt félelmetes zajokkal, és különféle hangok tették próbára a gyermek akarateréjét és önuralmát. Retgett és a szíve hevesen kalapált. Néha csendben sírdogált is. Úgy tűnt, mintha az éjjel sosem érne véget, és minden neszre fölrezzen.

Hajnalban, amikor végre levehette szeméről a kötést, egy megindító igazságra derült fény: egész éjjel ott volt mellette az édes-

apja, dárdával a kezében, készen arra, hogy megvédje őt, ha a helyzet úgy kívánná.

Ez nem csupán a bátorság próbája volt, hanem a bizalomé is: igazából sosem volt magára hagyva. Isten is így bánik velünk. Habár nem látjuk, szüntelenül őrökdi fölöttünk, erősít és oltalmaz. A legnehezebb pillanatokban bátorít, hogy ne féljünk, és véget nem érő szeretetével kísér bennünket.

Isten arra teremtett, hogy félelem nélkül, békében és bizalomban éljünk. Megígérte, hogy mindig velünk lesz, még akkor is, amikor félünk, vagy túl nehéznek tűnik az élet. A Bibliában kijelentette, hogy Ő a mi jó Atyánk és a Támaszunk, aki bátorít minket.

Az ábécé betűi egy-egy számnak felelnek meg: A = 1, Á = 2, B = 3, C = 4, ... Zs = 40
Írd az ábécé betűi fölé a megfelelő számokat.

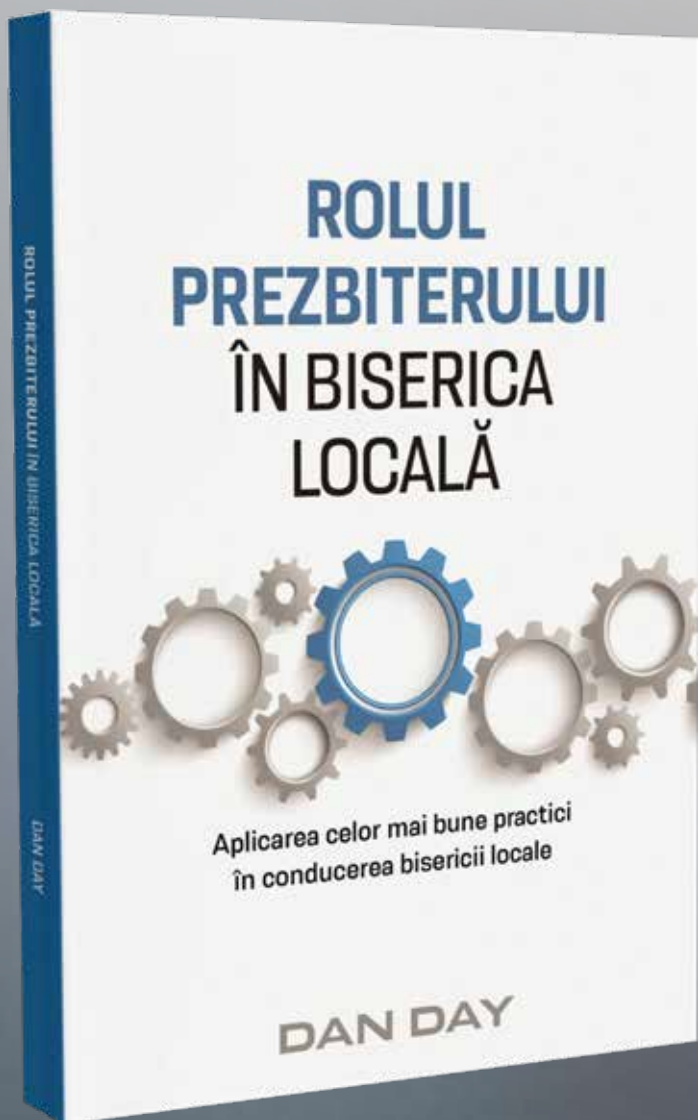
A Á B C Cs D Dz Dzs E É F G Gy H I Í J K L Ly M N Ny O Ó Ő Ő P R S Sz T Ty U Ú Ü Ü V Z Zs

Most pedig a kódok alapján oldd meg az alábbi megfejtést, ami Isten egy különleges üzenetét tartalmazza.

15 30 32 9 22 1 39 10 22 30 9 12 16 32 30 10 12 9 21

27 3 2 32 24 29 16 32 21 15 22 6 9 22 22 1 28

Hamarosan megjelenik a Viață și Sănătate Kiadó új könyve
a presbitérium szolgálatáról (román nyelven)

A presbiterek kulcsszerepet játszanak az egyházi közösségek küldetésének teljesítésében, és nincs ez másként az Adventista Egyházban sem, ahol egészen különleges módon töltik be rendeltetésüket: támogatják a lelkipásztor munkáját, és vezetik a gyülekezetet. Feladatuk célja nap mint nap az adventista üzenet terjesztése a társadalomban, és ebbe a küldetésbe a gyülekezet tagjait is bevonják. E hamarosan napvilágot látó könyv tehát a presbiterek szolgálatával foglalkozik, és gyakorlati tanácsokat ad arra vonatkozóan, hogy Isten vezetésével a gyülekezetvezető miként tudja betölteni azt a fontos küldetést, amelyre elhívást kapott.

